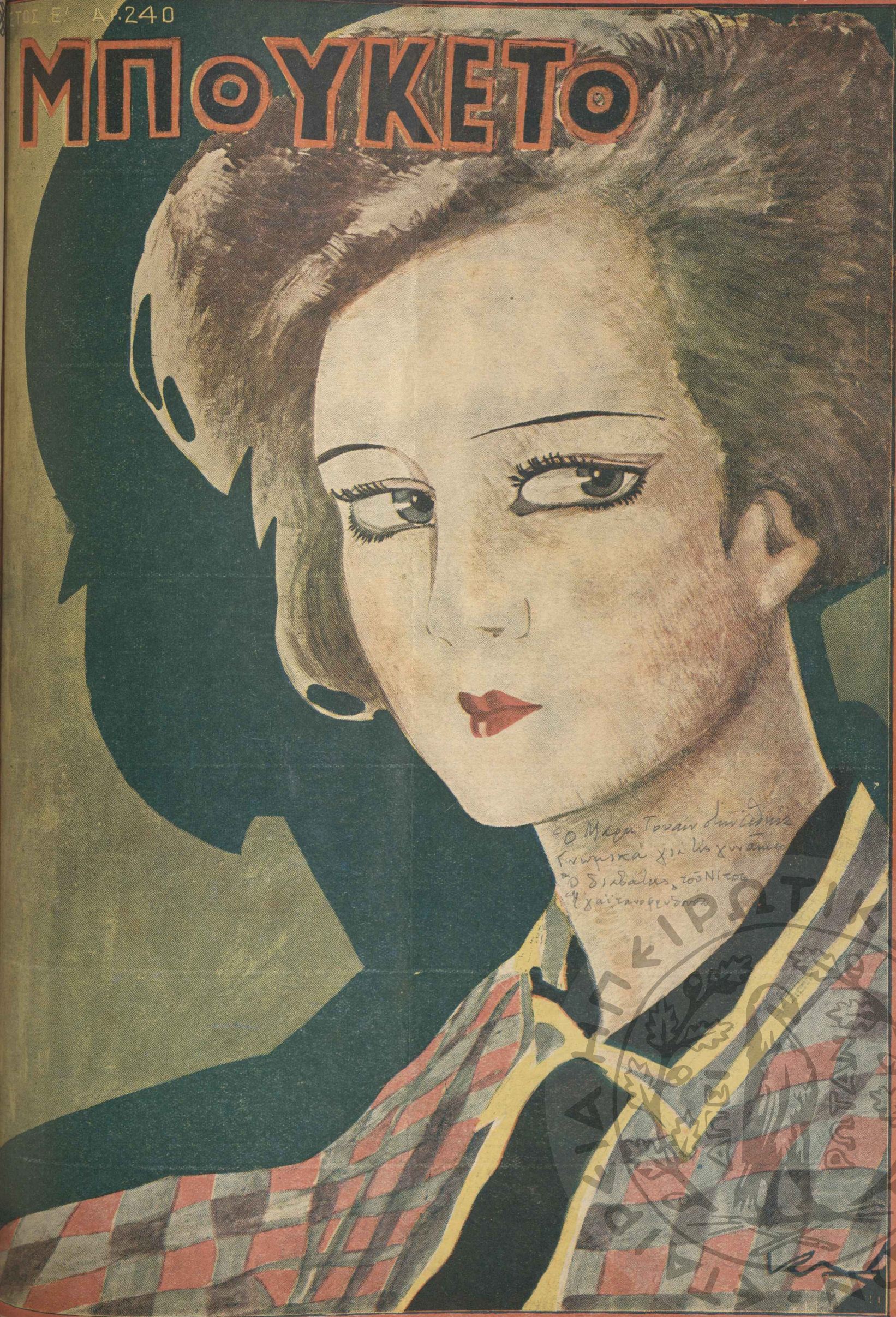

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

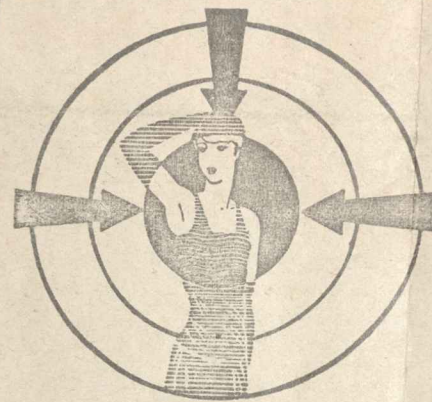
Ο Μάγιστρος Τζορτζίνης
Γνωστικά Χίλις Χωράκι
Ο Στάβλος, 200 Νίσιος
Χαίτανος γενναίος

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΝΕΟΝ
ΤΟΥΤΟ ΘΡΕΠΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΤΟ
ΔΕΡΜΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΚΑΙ ΘΑ
ΕΧΕΤΕ ΩΡΑΙΟ ΧΡΩΜΑ

Όλα τα δερματικά συστατικά συγκεντρώνονται εν τη σπουδαία χημική ποσότητα χορηγούν εις το δέρμα και εις τους ιστούς πολυτίμητα θρεπτικά στοιχεία, δια της αποτελεσματικής δα επιδράσεως αυτών, χημιάδως νεανίζον και κυρίως απεστήσαν δερμα λειών, απαλύν και διαφανέ, παρθερμα ροδίναν και θαυμασίαν απόχρωσιν. Δοκιμάσατε την από σήμερον και θα πισώθητε πάραυτα ότι απαιτείται ή καλλονή της νεότητός σας. Αποτελεί το μυστικόν της εξαισίας αποχρώσεως και της άριστης νεοζούσης μορφής πλείστον ώραιον κυρίων, αείνως διακρίνεται δια την χάριν και την γοητείαν των. ΠΟΛΕΙΤΑΙ εις όλα τα Φαρμακεία και τα Καταστήματα Καλλυντικών Προϊόντων.

ΣΤΟΧΟΣ

Μία νέα κυρία, ώραία δσον και πλουσίως ένδεδυμένη άποτελει πάντοτε τον στόχον όλων των περιέργων βλεμμάτων. Ο κύριος όμως στόχος του τοιούτου θαυμασμού προκαλείται υπό του εξώμου της άρτιόσεώς της. Συνεπώς δά να είνε άπολύτως γοητευτική δέον να έχη επιδερμίδα λευκοτάτην και λείαν άνευ ούλα και της ελαχίστης τριχός τόσον επί του τραχήλου δσον και επί των βραχιόνων, του προσώπου ή και επί των νυμφών άκρων.

Κάθε κυρία ή κούρη κομμένη άπαι να άφαιρέση τας τριχάς αί άποκεί είνε περιττά. Τάυτα. Η άρματισμένη αυτή νέας θαυμαστής εφευρέσεως οπού εφευρέθη άπό του σολιγναρίου, άφαιρεί άντώς 5 λεπτών μόνον τας άπολυτάς τας τριχάς και σχηματίζει μαν επιδερμίδα λευκοτάτην και λείαν άνευ και του ελαχίστου ίχνους τριχός. τουτό δά δίδει τό Τάυτο έχη την ιδιότητα να άφανίζη τας τριχάς άπό την ρίζαν των και συχνά συντελεί εις την μη ά νέου άναγεννάσθαι των επί του άποτού μέρους του σώματος.

Τό Τάυτο άρματισμένη ήδη ελαχίστην και προοιούσαν διαρκώς επιτυχίαν και προτιμήματα άπό τό ξυμμάριον τό άποτον προκαλεί άμυχή, σκληρότην τό δέρμα κ.ι. προκαλεί σπιθυράκι, τείνει δά να ύποσκελιάση όλοτελώς τά γνωστά άποτρυχωτικά τά όποία όχι μόνον πολύποκα εις την χοήν των είνε άλλα και κακόοσμα (δύσσομα).

Τό Τάυτο, Παριινή κρέμα, πωλείται εις όλα τα καταστήματα, άνω άνω 40. Είνε κρέμα ροδακήν και ή τιμή της είνε τιμή εύπειρίας.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΠΕΤΡΟΣ ΝΤΟΥΡΑΤΣΟΣ
Ζωτά Περαστζόγλου

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Υποκατάστημα έν Θεσσαλονίκη, όδός Μεγ. Αλεξάνδρου 33

ΠΡΟΙΚΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΕΙΝΕ ΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑ ΜΑΣ

Μόνον εις τού Ζήνωνος 4x μανθάνετε την ΑΝΩΤΕΡΑΝ ΚΟΠΤΙΚΗΝ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΝ σε 45 ώρας μαθήματα, τα ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ, ΑΣΠΡΟΥΧΑ, ΚΟΡΣΕΔΕΣ και ΑΝΘΗ σε 30 ώρας μαθήματα και λαμβάνετε δίπλωμα των περιήνων Παρισίων Cikan Piquet και Daydon, διά τας πεπειραμένους : Τελετοποίησης (Perfectionnement) και δίπλωμα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

ΙΑΤΡΟΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Όδός Μίνα 9-Αθήναι

Αριθ. τηλεφ. 8-72 (Παλαιόν)

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος Δερματολόγος. Επί δνασθεσίαν Ίεμμελτης της Ιδαιέτας Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωργίου Φωτεινού. Δέχεται καθ' ήμέραν.

Όδός Κεφαλληνίας 30
Άραι 8-11 π.μ. και 4-7 μ.μ.
Αριθ. τηλεφ. 7-62 Παλαιόν

ΤΑ ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΣΤΟΡΙΑ

"GAUFRE"

τα όποια ένεφανίσθησαν στας Ίπποδρομίας των Αθηνών

ΣΤΟΥ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ Όδός Εθαγγελιστριάς 12 και Περιελέους 33

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ
Πατησίων 5

Βραβεύει όλα τα συστήματα της φωτογραφικής τέχνης Βραβεία Παρισίων Ρώμης

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

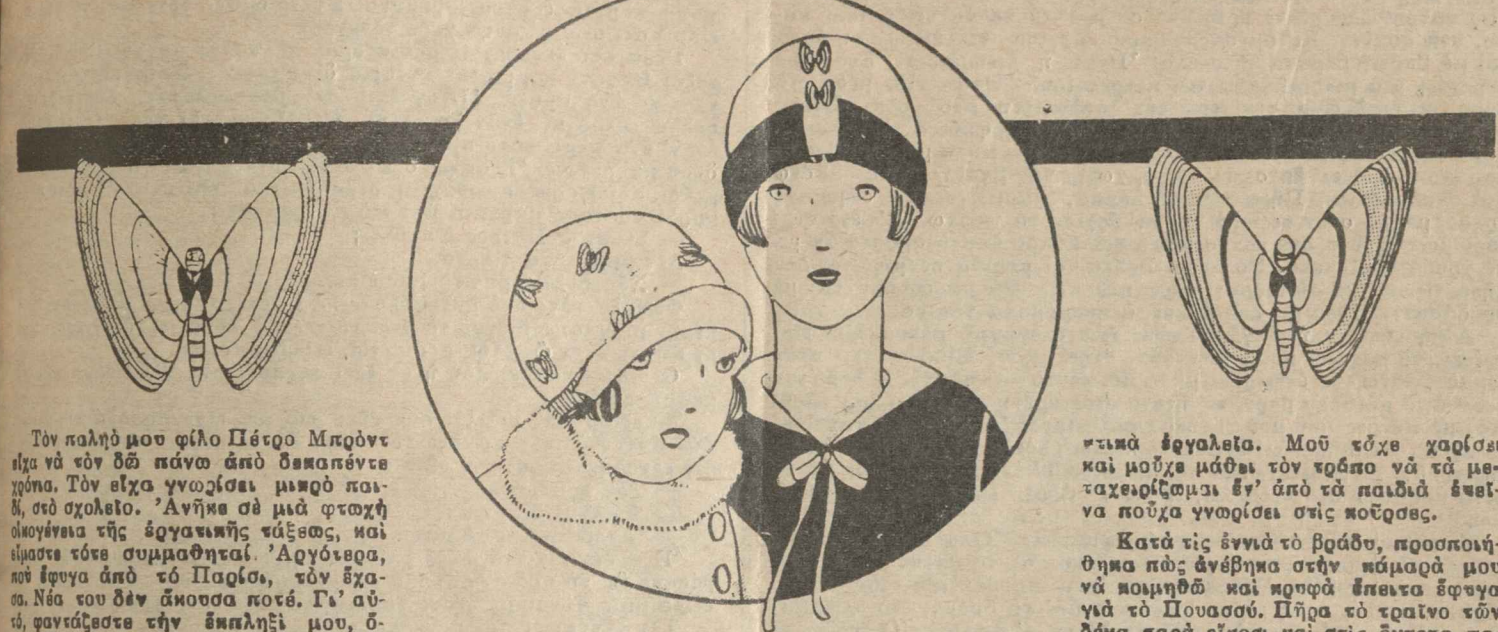
8 Νοεμβρίου 1928

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ

125

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ TRISTAN BERNARD

ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΜΠΕΝΤΕΖ

Τον παλιό μου φίλο Πέτρο Μπεντέζ είχα να τον δω πάνω άπό διακοπέντα χρόνια. Τόν είχα γνωρίσει μικρό παιδί, στο σχολείο. Άνθρωπος με μια φτωχή οικογένεια της ελαφίτης τάξεως, και είμαστε τότε συμμαθητά. Άργότερα, πού έφυγα από τό Παρίσι, τον έχασα. Νέα του δεν άκουσα ποτέ. Γα' αυτό, φρονάριζα την έμψηξή μου, όταν, άφωνα, τον άνατάμωσα μια μέρα κατά την στη Λεωφόρο Βαγνράμ.

Ήταν άρχος και φιλάνθρωπος καταβεβλημένος. Άν δάν μου μιλούσε αυτός άρχος, δάν δά τον έγνώριζα, είμαι βέβαιος. Χάρηκα πού τον ξανάβλεπα επί τέλους, έπειτα από τόσα χρόνια και τον άρώτησα τί γινόταν. Ο παλιός μου συμμαθητής μου έμπερισεύετο τότε την ιστορία του, μια ιστορία παράξενη, πού μ' έέπληξε πραγματικά.

— Λίγον καιρό, άρχισε, μετά την άναχώρησή σου άπ' τό Παρίσι, έχω άφωνα τον πατέρα μου. Καθώς θυμάσαι, ή μητέρα μου μ' είχε άφισει μικρό. Μετά τό θάνατο του πατέρα μου, τσάκωσα με τους συγγενείς μου κ' έφυγα για τό Δουάν, όπου μπηκα ύπάλληλος σ' ένα έμπορικό κατάστημα. Έμουν τότε δεκαεννιά χρονών. Με θεωρήσαν τεμπέλη και μ' άδιώσαν. Γύρισα τότε στο Παρίσι και έπιασα δουλειά σ' ένα γραφείο. Λίγο πόνησα όρος κ' είμαι...

Ακούσθησε έπειτα ένα διάστημα, κατό τό όποιο ζούσα από λείπρους δουλειές του ποδαριού. Έπιασα χαρτιά και στοιχηματίζα στις πορρές. Νά μή στα πολυλογά, ζούσα μια ζωή φτωχή κ' άτυχη...

Στις πορρές έτυχε τότε να γνωρίσω και δυό παιδιά της ήλικίας μου, και δάν άρχισα να παίζω μαζί τους στενές σχέσεις. Όταν τούς γνώρισα καλά, έμαθα πώς ήσαν λοποδύτες, και πώς κόνινα διάφορες επιχειρήσεις στα περίχωρα του Παρισίου. Τούς είλανα πάντα καλοντυμένους, με πολλά λεπτά στην τσέπη και τήν έξέλεση...

Έτσι, σιγά-σιγά, μου έδωκε μί μένα ή ιδέα να επιχειρήσω τίποτα τέτοιο. Έμωνα τότε σ' ένα ξενοδοχείο της όδού Μπεντέζ. Κι' όταν δέν είχα τίποτα άλλο καλύτερο να κάνω, τ' άπονεύματα, πήγα στα περίχωρα κ' έξέλεσα άνέξως τις διάφορες βίλλες. Είπα δ' άνοήτ' τότε. Καρμιά φορά έπιπαινα σε κομμιά άπ' αυτές, έλεγα πώς ήμουν φτωχός κ' άρρωστος και ζητούσα έλεημοσύνη. Τίποτα αυτό μόνο και μόνο για να μπαινώ στα σπίτια και να βλέπω πώς είνε μέσα. Πολλές φορές μ' άδιώσανε. Άλλοι πάλι μούδιναν ένα κομμάτι ψωμί ή κομμά παντάρο. Η αλήθεια είνε πώς μ' την έλεημοσύνη πού μούδιναν μπορούσα να ψευτωδ. Έγώ όμως είχα βάλει στο νοί μου να πλουτήσω και να πλουτήσω εμένα...

Έν' άπόγευμα πού γύριζα στο Έμπί, κοντά στο Πουασού, μια γορή κυρία με δέχτηκε στο σπίτι της με καλωσύνη. Ήταν μια άγαθή μονόχοιρον γυναίκα μ' άποτα μαλλιά, μέλος κίποιας φιλανθρωπικής έταρείας. Μ' έπιασε στην κουζίνα, μούσε να καθίσω, κ' έλει κάθισα κ' αυτή και μού μιλούσε πολλήν ώρα. Στην κουζίνα μέσα ήσαν και μια ύπηρέτρια, νεώτερη κ' αυτή σάν την κυρία της. Καθόριζε, όσ' έμμαι, άγγινάρος. Καθώς μού μιλούσε ή γορή, έγώ κοιτάγα γύρω μου. Πρόσεξα τότε ότι ή εξώπορτα δέν είχε σύρτη άπό μέσα, ότι τά πάγκλα του κήπου ήσαν πολύ χαμηλά κ' ότι να γενομένη σεία ταν δια κλειστά. Η γορή με συμβούλεψε ν' άπονοήθω ή μέρους της σά μια φιλανθρωπική ένωση πού ζούνη να βρίσκει δουλειά στους φτωχούς και άπονησες. Τέλος, όταν σημάθηκα να φύγω, μού έδωκε ένα τάλληρο.

Αποφάσισα τότε να μπώ τό ίδιο βράδυ και να αλέσω τό σπίτι αυτό. Με τά λεπτά πού μούδινσε ή κυρία, πήγα μ' άγόρασα ένα καλό μαχαίρι. Έπειτα γύρισα στο ξενοδοχείο της όδού Μπεντέζ, όπου είχα φολιγμένα κίμπασα άντικείδια και διαρρη-

νικιά έργαλειο. Μού τόχε χαρίσει και μούσε μάθει τον τρόπο να τά μεταχειρίζομαι έν' από τά παιδιά έπειτα πούχα γνωρίσει στις πορρές.

Κατά τις έννιά τό βράδυ, προσποιήθηκα πώς άνέβηκα στην πάμορά μου να κοιμηθώ και κρυφά έπιασα έφυγα για τό Πουασού. Πήρα τό τραίνο των δέκα παρά είκοσι και στις έντεκα παρά είκοσι κατέβηκα στο Πουασού. Ο σταθμός άπείχε άρκετά άπ' τό σπίτι του Έμπί κ' όταν έφτασα είμαι ή ώρα όόταν παιδ έντεκάμιση. Είδα φως στο παράθυρο της κουζίνας και σ' ένα παράθυρο του άπάνω πατώματος. Κατάλαβα άπ' αυτό πώς ούτε ή γορή είχε πέσει άκόμα να κοιμηθ, ούτε ή ύπηρέτρια της. Έκωνα μια βόλτα και σε λίγο γύρισα πάλι. Είδα τότε ότι τό παράθυρο της κουζίνας δέν ήσαν φωτισμένο, έπείχε όμως άκόμα φως στο άλλο παράθυρο. Έπίσης ήσαν φωτισμένο και τό παράθυρο της σοφίτας. Κατάλαβα άπ' αυτό ότι ή ύπηρέτρια κοιμάτοσαν να κοιμηθ. Έφυγα πάλι και σε λίγο ξαναγύρισα. Φως στη σοφίτα δέν είδα πάλι, τό παράθυρο όμως άνοκίτα έμεινε φωτισμένο. Ο δρόμος ήταν έρημος... Στάθηνα άπέξω και περίμενα. Περίμενα ώρα πολλή. Τό φως στο παράθυρο άργούσε να σβήσει...

Μού φάνηκε τότε πώς κάτα άναστασεύει μέσα στην ψυχή μου... Μού φάνηκε πώς πολύ δά ήθελα να μην έβρενε ποτέ τό φως στο παράθυρο... Νόμισα για μια στιγμή πώς δά μετόνοισα να μπεινο ποδέλα να κάνω και πώς έδωψα...

Η ώρα περνούσε. Έμεινε κρύο. Άκουσα ένα γεγονικό ρολόι να χτυπά μια. Σε λίγο, άφωνα, τό φως έσβησε άπότομα. Η γορή είχε πέσει να κοιμηθ.

Έκρηπε όμως να περιμένω άκόμα, γιατί μπορούσα ν' άργήση να την πάρη ο ύπνος...

Και περίμενα... Εδ περίμενα τόσην είκοσι λεπτά της ώρας. Τέλος, άποφάσισα να μπώ... Σκορπάρισα εύκολα στα πάγκλα, κ' άδόρυβα ήδηνα στον κήπο.

Τό κήπο ήσαν μαλακό, τά παπούτσια μου καλώς και λωπάνα κ' έτσι τά βήματά μου δέν άπογνώστουσαν καθόλου. Άκούρι να συναντήσω στο δρόμο μου κανένα έμποδίο, έτασα έτσι δά την έξέλεση του σπικιού. Μ' ένα άντικείδι, κατόδωσα να την άνοήσω άρκετά εύκολα, χωρίς να κάνω καθόλου κρότο. Μπήκα μέσα, Άναψα ένα σπαρατσάτο πούχα πούρι μαζί μου και είδα μαρσά μου, στο βάθος του διαδρόμου κ' στενή σαλά πού άδηνόσε στο άπάνω πάτωμα.

Στάθηκα τότε μια στιγμή άκούμησα τό σπαρατσάτο μου σ' ένα τραπέζι κ' έβγαλο τό σαμπόκι μου και τό γιλέκο μου. Απτό τόκομα για να μη λαρωθώ από τά αίματα. Τάβαλα σε μια γωνιά, πήρε σε άρρωστού μου χέρι τό σπαρατσάτο και στο δεξί τό μαχαίρι μου, κ' άρχισα ν' άνεβαίνω τη σκάλα...

Καθώς έφτασα στο άπάνω πάτωμα, άκουσα μια φωνή πού ρωτούσε :

— Σ' είσαι, Ίωάννα ;

Ήταν ή γορή. Με είχε άποώσει και νόμισα πώς ήσαν ή ύπηρέτρια της.

Κι' έγώ της άπάντησα, άλλάζοντας την φωνή μου :

— Μάλιστα.

Ήλπιζα μ' αυτό πώς δά την έβλεπύσα και δά την έβλεπα να ήσυχάζη πάλι. Δέν έβλεπε όμως έτσι. Άκουσα βήματα στο δωμάτιό της. Έσβησα λοιπόν άμέσως τό κερί πού βάσοθσα κ' άόλλησα στον τοίχο, κρατώντας την άναπνοή μου. Άέφωνα, είδα να φωτίζεται ο διαδρόμος. Είδα τότε την πόρτα πούταγε μαρσά μου ν' άνοίγη και να παρουσιάζεσαι στο κατώφι ή γορή. Ήταν με τά νυχτικά της και κασώσε ένα κού στο χέρι. Αποφάσισα να μη χάσω στιγμή. Έκωνα ένα βήμα προς τό έμπρός και χτύπησε με τό μαχαίρι μου τη γορή στο στήθος. Η γορή άφισε μια φωνή πηλη, σάν φωνή μικρού παιδιού κ' έπιασε άμέσως κάτω. Τό κερί πούχε στο

χέρι έπιασε κι' αυτό χόμο κι' έσβησε άμέσως. Έγινε σιωπάδι πυκνό. Άρχισα τότε να ψάχνω για να βρω το δικό μου. Προτού όμως πατοθώσω να το βρω, άκουσα μία πόρτα να τρέξει από πάνω, στη σοφίτα. Κι' άμέσως, κάποιος άρχισε να καταβαίνει σ' αυτήν με βροχή βήματα τη σκάλα. Ήταν ή ύπηρετρια. Κρατούσε στο χέρι μία μικρή λάμπα του πετρελίου. Όταν είδε μέσα στη μέση του διαδρόμου την κυρία της ξεπλημένη μιά' στα αίματα, στάθηκε μία στιγμή σαν άποροβλημένη. Άπεφάσισα άμέσως να την ξεφορτώσω κι' αυτήν. Έτρεξα και τη χίτησα με το μαχαίρι μου στον όμο κι' έπιασε κι' αυτή, χωρίς να βγάλει μιλιά, άπάντω στα σκαλοπάτια! Πήρα τότε τη λάμπα, δρασκέλισα το σώμα της γρήγορα, μήπως στήν κάμαρά της κι' άρχισα να ψάχνω. Σ' ένα συρτάρι μέσα βρήκα δύο κατσικίσια και κάπου έκαστο φράγμα άκμας σε χρυσά νομίσματα. Τα πήρα. Βρήκα και μερικά κομμάτια. Δεν πήρα τίποτ' άπ' αυτά γιατί σκέφτηκα πως θα μπορούσαν να με αρρώσουν. Πήρα τα λεπτά και τα κομμάτια τάχιστα.

Αυτή τη στιγμή, ή γριά άφήκε ένα στεναγμό πάνω. Ποι έλζε; άφισα το μαχαίρι μου; Κότταξα γύρω μου. Είδα τότε, στον πορτάκι άπάνω, ένα έγκλεισμένο με λεπίδα ποτό και πλατύ. Ή λαβή του ήταν από μέταλλο βρο, κι' ήτανε στυλιόμένη άνωρρα και πλατιά, με πέτρας που μου φάνηκαν πολύτιμες. Ήταν ένα άντικειμενο άξιας. Το πήρα, κι' έβλεπα το λεπίδα δόνητρο μέσ' στο λαμινό της γριάς. Κ' έπειτα, άφου τό σκούπισα σ' ένα χαλί πουταν άπλωμένο μπροστά στο κρεβάτι, έβαλα τ' άραιο μαχαίρι στην τσέπη μου.

Κρατέβηκα τότε τη σκάλα με προφυλάξεις. Όταν έφτασα κάτω, έσβησα τη λάμπα, ένοφώρεσα το γιλέκο και το σακάκι μου και βγήκα στο περιβάλλ. Έκλεισα πίσω μου προσεκτικά την πόρτα, πέρασα, προέχοντας με τη δεινή πνεύση μου, προσεκτικά την πόρτα, σαρφάλωσα στα πάγκο, πήδησα κάτω, κι' έφυγα. Ο δρόμος ή-ταν έρημος όπως και πριν και φυσούσε ένα άρσενό έρώσι. Τράβηξα κατά το σταθμό. Όταν έφτασα εκεί, ή ώρα ήτανε τρεις πα-ρά είκοσι. Κότταξα το έρμολόγιο και είδα ότι το τραίνο παύρη-σε να πάει για να πάει στο Παρίσι θ' άρχιζανε στο Ποτασού στις πέντε και είκοσι. Άποφάσισα τότε να πάω να το πάρω άπ' τον προηγούμενο σταθμό, που ήξερα πως δεν άπαιχε παρά τέσσερα - πέντε χιλιόμετρα άπ' το Ποτασού. Αυτό θα στερίαζε τις ύποψιες, αν τύχαινε και με πιάναν άς ύποπτο.

Προτού όμως ξεκινήσω για τον άλλο σταθμό, στάθηκα μία στιγμή στην άκρη του δρόμου για να πεταχτώ. Ξεκού-μπισα το σακάκι και το γιλέκο μου και είδα πως το πο-κάμισό μου ήτανε σ' ένα μικρό σημάδι στο πανταλόνι μου. Και αυτό δεν ήταν τίποτα, γιατί ήτανε πολύ μικρό και δα φαινότανε. Όταν κοίμηνονα το γι-λέκο μου δεν φαινότανε τίποτα, και κανείς δα θα μπορούσε ποτέ να με ύποπτευθί. Στο ξενο-δοχείο μου με είχανε δη' ν' άναβαίνα στο δα-μάτιό μου για να κοιμηθώ στις έννιά το βράδυ. Θα γύριζα στις έννιά με έννιάμισο, και θα υπέ-θεταν φυσικά όλοι πως είχα σηκωθεί το πρωί νωρίς κι' είχα βγί έξω. Μπορούσα λοιπόν να μένω ήσυχος. Αλλά συλλογίζομαι, όταν, έφα-φνο, έβαλα το χέρι μου στην τσέπη και θεμή-θηκα το μαχαίρι ποζα πάρα άπ' το σπίτι της γριάς. Ήταν ποθ μπορούσε να με προδώσει, κι' όσο κι' αν έβλεπε, δα θα μπο-λαγθ άπ' αυτό. Κότταξα γύρω μου, και είδα τότε, όχι πολύ μα-κριά άπ' το σταθμό, ένα παλιό πηγάδι. Πήγα ως εκεί, τάχιστα να πείσω μέσα, και ξεκίνησα για τον άλλο σταθμό.

Στο δρόμο, σκεφτόμουνα τι είχα κερδίσει άπ' αυτήν τη δου-λειά. Τριακόσιες δραχμές! Δέν άξιζε τον κόπο, σκεπτόμουν. Είχα σκέψεις όμως τότε, κι' οι τριακόσιες δραχμές κάτι ήταν κι' αυτές. Άν μπορούσα μολαταστά να διόρθωνα το κακό ποζα κάνω, χά-νοντας τις τριακόσιες δραχμές ποζα κερδίσει, θα τόκανα άμέσως. Μά ήτανε πειρά πολύ άγία.

Σε μία ώρα ήμουνα στο σταθμό. Κάθισα και περίμενα. Σε λίγο ήρθε το τραίνο. Μήπως μέσα, κάθισα, και μάλιστα ξεκίνησα άπο-μό του Άγιου Λαζάρου. Όταν βγήκα άπ' το τραίνο, είχα έντε-κασμένους. Ή ώρα ήτανε έξη και μισή. Πήγα κι' έφαγα σ' ένα Μπεντέξ. Στο δρόμο στάθηκα κι' άγόρασα ένα καινούριο ποκα-μίσιο, για ν' άντικαταστήσω έκείνο που φορούσα και που ήτανε γεμάτο αίματα.

Είχα άποφασίσει να περάσω την ήμερα μου με άνάπαυση και ήσυχία. Ήθελα πρώτα-πρώτα να κοιμηθώ και να ξεκουραστώ. Γι' αυτό είχα σκεφθεί κι' είχα πλέψει. Για να μην έχω πειρά τίποτα ήμέρα. Αλλά ήτανε τότε το δεινρό στο κρεβάτι δηλ την

Μολαταστά οισθανόμουνα κάτι σαν μετάνοια... Θα προτιμούσα στεγνός άπ' τον έαυτό μου. Σκεφτόμουνα πως αυτό δεν έπρεπε να βαστάξει περισσότερο. Κι' άπο-φάσισα να πεταχθώ να βρω πομ-μιά δουλειά και να έγκαταλείψω το έγκληματιό μου σχέδιο...

Μ' αυτές τις σκέψεις στο κεφάλι, έφτασα στη γαία των άπ-ποθών. Κοιμήθη άνοιχτά βήματα. Μόλις όμως έφτασα τη γαία, είδα μέσα μου μ' άνησυχίας τρομερή.

Γύρω στο ξενοδοχείο μου κάποιος πολύ είχε μπει και τον τα-ζε. Θάνατε κορμιά πενήνταριά έξι τους... Στην πόρτα που-τανε κι' ένα άραιο. Ήταν έκεί κι' άστυφίλος, άστυφίλος πολλοί. Είδα κι' έναν άστυφίλο. Φεβρίθκα, και χωρίς να το ήξε-ραν' ένα βήμα κατά πίσω κι' έκοιμάσθηκα να φύγω, να περ-άσω μπροστά. Έξαφνα όμως ένας κοντός άνδρας με μία μο-νοει, που φερούσε στο χέρι γερμανόφιλο και στο χέρι πο-καρπούλας με μπροστά μου και μ' έρώτησε:

— Είσθε ο Πέτρος Μπρόντ;

— Δέν άνήντηκα τίποτα.

— Σας συλλομβάνω! μου είπε.

Φάνεζε τότε δύο άστυφίλους. Οι άστυφίλοι με έβλεπαν με μίσση, με πείρα και ένας το δείξ το χέρι, ο άλλος τ' άνοιξε το

με πήγαν έτσι ως στην πόρτα του ξενοδοχείου.

Οι άστυφίλοι που ήσαν έκεί παρομείσαν τον κόσμο, και με

μιάσαν μέσα.

Έκείνος που με είχε συλλομβήσει και με είχε παραθέσει στο

ζωό άστυφίλος άνόησε τότε έναν άλλον κτίριο που ήταν

στο ξενοδοχείο και του είπε:

— Τον κρατούμε.

— Άνεβάστε τον άνω.

Έγώ δέν είχα πη λύση άπ' τη στιγμή που με πιάσαν. Με

βάσανε ως το πρώτο πάτωμα και με μιάσαν σε μία πόρτα. Το

σώμα μιας γυναίκας ήτανε ξεπλημένο λοξό στο κρεβάτι...

Την έντεπιασε που μετάνοια αυτό το θέμα που ίνε άπαι-νά

να σ' την περιγύριζε. Το μυαλό μου είχε πάει να σκεφτεί

κανονικά. Οι ίδιες ήτανε συγχέμενες μέσ' στο κεφάλι μου. Μ

φαινότανε σαν ή άρρενα όνειρο. Το πόσο αυτό, το έζησα

μπροστά μου στο κρεβάτι, δέν είχα κορμιά σχετι με το ήμνη

πύχα κάνει την νύχτα... Αυτό το έγκλημα δέν πο

κάνει έγω. Και στενόμενος ήμνητες, με και ψήρισε:

— Έκασα σε λίγο μία κάπως κατιστημένη άρρενη.

— Γιατί με συλλομβάνατε;

— Και προσέθεσα άμέσως:

— Ποιά είν' αυτή ή γυναίκα;

Δέν μου έδωκαν όμως καμιά άπάντη.

Γύρισα τότε και είδα να στέκεται δίπλα μου

ένος άλλος κύριος, ψηλός, που φορούσε σαρ-

ρό καπέλλο. Ένας άστυφίλος τοίχωνε το

καπέτο που κρατούσε στα χέρια μου όταν με

πιάσαν και που περιείχε το καινούριο πο-

κάμισο το οποίο μόλις είχα φορέσει. Αλλά

το άνοιξε κι' όταν είδε το περιεχόμενο είπα

στον άστυφίλο:

— Γδύστε τον και ψάξτε τον...

Με ψάξαν. Βρήκανε στις τσέπες μου τις

τριακόσιες δραχμές. Με γδύσαν. Είπαν ότι

βρέθηκε άπό το αίμα στο ποκάμισό μου. Και

με κλείσανε στη φυλακή...

Αργότερα, όταν με άνέκριναν, έμαθα

στον άστυφίλο:

— Γδύστε τον και ψάξτε τον...

Με ψάξαν. Βρήκανε στις τσέπες μου τις

τριακόσιες δραχμές. Με γδύσαν. Είπαν ότι

βρέθηκε άπό το αίμα στο ποκάμισό μου. Και

με κλείσανε στη φυλακή...

Αργότερα, όταν με άνέκριναν, έμαθα

στον άστυφίλο:

— Γδύστε τον και ψάξτε τον...

Με ψάξαν. Βρήκανε στις τσέπες μου τις

τριακόσιες δραχμές. Με γδύσαν. Είπαν ότι

βρέθηκε άπό το αίμα στο ποκάμισό μου. Και

με κλείσανε στη φυλακή...

Αργότερα, όταν με άνέκριναν, έμαθα

στον άστυφίλο:

— Γδύστε τον και ψάξτε τον...

Με ψάξαν. Βρήκανε στις τσέπες μου τις

τριακόσιες δραχμές. Με γδύσαν. Είπαν ότι

βρέθηκε άπό το αίμα στο ποκάμισό μου. Και

με κλείσανε στη φυλακή...

Αργότερα, όταν με άνέκριναν, έμαθα

στον άστυφίλο:

— Γδύστε τον και ψάξτε τον...

Με ψάξαν. Βρήκανε στις τσέπες μου τις

τριακόσιες δραχμές. Με γδύσαν. Είπαν ότι

βρέθηκε άπό το αίμα στο ποκάμισό μου. Και

με κλείσανε στη φυλακή...

Αργότερα, όταν με άνέκριναν, έμαθα

στον άστυφίλο:

— Γδύστε τον και ψάξτε τον...

Με ψάξαν. Βρήκανε στις τσέπες μου τις

τριακόσιες δραχμές. Με γδύσαν. Είπαν ότι

βρέθηκε άπό το αίμα στο ποκάμισό μου. Και

με κλείσανε στη φυλακή...

Αργότερα, όταν με άνέκριναν, έμαθα

στον άστυφίλο:

— Γδύστε τον και ψάξτε τον...

Ή αλήθεια είναι ώστόσο ότι κι' ή παλιά μου συναναστροφή δέν είχαν περάσει άπαρατήρητες άπ' το ξενοδοχείο μου... Και τό-σο το προσοχικό, όσο και οι έννοιες, είχανε σχηματίσει για μένα

μια νέα παλιά. Έτσι με υπέδειξαν στην άστυνομία ως ύποπτο, κι' έδωσαν ά-μέσως πληροφορίες για τα χαρακτηριστικά μου. Καθώς έξεραι, συμ-βαίνει συχνά ο δολοφόνος να άπιστοφύ άγνότατα στο μέρος όπου έκανε το έγκλημα. Μία περιέργεια άστανήκη ή το και άνεξήγη-τη των παρθέων. Αυτό έχει συμβεί σε πάρα πολλές περιπτώσεις. Γι' αυτό ο άστυνομικός σκέφθηκε να βάλει μερικούς μυστικούς να ελέγξουν στα γειτονικά σταθροδρόμια...

Κι' έτσι με πιάσαν...

Μερό στο σπόν άνακρίτη, άνήθηκα έπίμονα την άνοχη μου σ' αυτό το έγκλημα για το οποίο με κατηγορούσαν. Τα λεπτά όμως

που βρήκαν άπάνω μου και τα αίματα πουτανε στο ποκάμισό μου δέν μπορούσαν να νά δικαιολογήσω και μαρτυρούσαν φανερά την

λογή μου. Μπορούσε φυσικά να άποδείξω το άλλοθι. Δέν είχα

έτσι τίποτα να περτίσω μ' αυτό, γιατί έπρεπε να άπολογούμαι την

λογή μου στο έγκλημα το έ είχα, για το οποίο κανείς ποτέ δέν

ήταν άσθενής πως ήμουν άγώ ο ένοχος. Και το δικαστήριο μ' έπ

ρεξε ένοχο...

Το έγκλημα της όδο Μπεντέξ δέν προκάλεσε και τόσο θόρυβο.

Τους έπειθε ο δρόμος της άνακαλυφθεί και συλληφθεί άμέσως

και χωρίς καμιά δισποία. Άντιθέτως, καθώς έμαθα άργότερα,

το πραγματικό μου έγκλημα, έπειτα ποζα κάνω έξω στο Έκείν,

αυτό είχε κάνει ποζα κάνει. Ο δολοφόνος το άντιστρέφον όλου του

Παρισιού. Όλες ή ένδραγες της άστυνομίας, φανερά και μυστι-

κά, δέν έβγαλαν τίποτα. Ο δολοφόνος δέν άνακαλύφθη ποτέ...

Έπρεπε άργότερα ότι ή γριά ποζα κάνει σκεπάζει ήτανε χήρα ένός

ά-νότου όνομαστούς μας καλλιτέχνη, ένός άπό τους καλλιτέχνες

που ήλθαν. Έμαθα άκόμα ότι ή ύπηρετριά της δέν είχε ποζα

να έλαφρό τραγία μ' ότι έγινε γρήγορα καλή. Μόλις συνήλθε

άπ' τη λησθυμία της, έμαθα ότι έπρεξε. Έπληρωσε τους γειτόνους,

επειδή δέν άστυνομία μ' έδωσε μία άμνηση και λεπτομερή περι-

γραφή των χαρακτηριστικών μου.

Με είχε γνωρίσει, και θυμότανε πως ήμουν ο φτωχός ζητιάνος

που έπαι την προηγούμενη μέρα μ' έζητησε έλεημοσύνη.

Ή άστυνομία έμαθε για να με βρή παντού. Έγώ ήμουν όμως

το σή φυλακή. Έκεί δέν ψάξαν φυσικά κι' έτσι δέν με βρήκαν.

Στο μεταξύ αυτό, έπειδή δέν μπορούσε ν' άποδείξει το άλλοθι,

κατάλαβε πως ή καταδικη μου ήτανε σίγουρη. Σκέφτηκε τότε

να με στείλει να άπολογούμαι στο έγκλημά μου. Έπρεπε

όμως το μετάνοια, κι' άποφάσισα να μιλήσω μονάχα άν με πα-

νέβαιναν σε θάνατο. Ή έπίμονη άρνηση της ένοχής μου έκανε

φαινομένη έντεπιασε στο δικαστήριο, κι' έτσι δέν καταδικάστηκε σε

θάνατο, αλλά σε έλασσητή κατανάγκαστική έργα.

Με πήγαν τότε στην Νέα Καληδόνα. Έμεινα έκεί έν ένα χρό-

νο, δέν πέρασα και πολύ άσχημα. Μόνο που είχα έπιθυμήσει την

πατρίδα μου κι' ήθελα πολύ να γυρίσω στη Γαλλία.

Τέλος, ο έντεκα χρόνια, πέρασαν να τα καταφέρω. Ή τελευ-

ταία δικαστική πράξη, ή άπορώσα το έγκλημα του Έκείν άχρονό-

λογιστο άπό τις 10 Αύγουστου 1886. Σύμφωνα με το γαλλικό νό-

μο, δέν μπορούσε πια να δικασθί αυτή ή ύπόθεσις. Έγγραφα

λοιπόν στο δικηγόρο μου, το έξέδωσα λεπτομερώς πως είχα το

πρόγραμμα, και το άνέθεσα να φροντιστεί για την ύπόθεσις μου. Ά-

πέμεινε έτσι το άλλοθι. Άπέδειξε δηλαδή ότι δέν ήταν δυνατό

να ήμουν έγω ο δολοφόνος του φόνου της όδο Μπεντέξ, άφου την

ώρα αυτή ήμουνα το έγκλημα του Έκείν, άνάμεσα στο Πουασσύ

στο Παρίσι. Έπρεπε, έπειτα, χιλιόμετρα μακριά άπ' το Παρίσι

Εύ-τηώς ή ύπηρετριά που είχα πληρώσει την νύχτα του έγκλημάτος

μ' ήγώρος άμέσως, γιατί πολύ λίγο έλαβε άπ' την έπιση στο

πρόγραμμα άπ' τη Γαλλία. Είχε σήμα θυρεός σ' ένα σπίτι στο

Νιγύ. Ψάξαν και στο παλιό πηγάδι, έβλεπε στο σταθμό του Που-

ασσύ, και βρήκανε το μαχαίρι ποζα είχα μέσα, έδω και δώδεκα

χρόνια... Έγινε λοιπόν άναστροφή της δικής.

Άποδεικνύοντας την ένοχη μου στο έγκλημα του Έκείν, άπέ-

δειξε συγχρόνως και την άθωότητά μου όσον άφορά το άλλο έγ-

κλημα, της όδο Μπεντέξ.

Ο νόμος δέν μπορούσε πια να με τιμωρήσει για το έγκλημα

που μόνο μου έμολόγησα, παραδέχτηκε την άθωότητά μου για

το έγκλημα το έ ξενοδοχείου, κι'

έτσι άπέθηκε άθωος.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,”

ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΕΙ ΑΥΡΙΟΝ ΜΕ ΕΚΑΕΚΤΗΝ ΤΗΝ ΚΑΙ ΒΑΥΜΑΖΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξύ των έκλεκτών περιεχομένων της είναι και το έξης:

— Μία φοβερή συμμορία άπό άστυφίλους: — Το βάπτισμα του

Ίσημεριού: — Η άραμτική ιστορία μιας φρενέτης ανωδοξασίας

της: — Οι μεγάλες άπατάνας: — Η μαγεμένη λίμνη: — Οίκραν

διήγημα, — Ο άγνος: — Το έπιν-ήρι: — Το δαχτυλίδι, κλπ.

— Μία δουλειά και ζω ήσυχ

— Μία δουλειά και ζω ήσυχ

— Μία δουλειά και ζω ήσυχ

— Μία δουλειά και ζω ήσυχ

— Μία δουλειά και ζω ήσυχ

— Μία δουλειά και ζω ήσυχ

— Μία δουλειά και ζω ήσυχ

— Μία δουλειά και ζω ήσυχ

— Μία δουλειά και ζω ήσυχ

— Μία δουλειά και ζω ήσυχ

— Μία δουλειά και ζω ήσυχ

— Μία δουλειά και ζω ήσυχ

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. A.

Πολύ παλιά και φυσιογνωμία. Τα μάτια της έχουν άπορρόφους νοβηγισμούς «φύλο» με τόνους γκρι - μπλε. Το άνάστημά της συμ-μετρικό και κομψό. Τηξέδεται συχνά, ίδιος τελεστικός: πέρασε άποκούς μήνες στην Εύρώπη και το ύψος ποτε έλεγανόμου ντό-σιμ της φανερώσει την έν Παρισιόσις διαμονή της, όπόθεν προ-όλγαν ήμερδν έπέστρεψαν. Έπειδή ο λόγος για τουλάχιστον, προ-σθένονεν δα ιδιαιτέρως ένθουσιωδώς έσπριζε ένα χαριτωμένο φέ-ρεμα που έφωρεν εις την συναυλίαν του Τιμπα, άπό πρεσβύλλια μπλε - πιστέλ και μπλε άπό καστόρι όριζότομον συνδυάζοντα όρτια με μαντώ έπίσης άνδρ σε γούνα μετέ. Εις το έπαινον πο-σική, σπαίω: σημειώνει άπουσιαν έλεπτης δεξιάσεως, προ πάν-των χαρτωμένη: δίδει ταχχάνας φανταστική διασκέδα του χορού

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΜΠΑΡΜΠΕ ΝΤ' ΩΡΕΒΙΓΥ

Η καταγωγή του... Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ, «Στρατιάρχης των γραμμάτων». Οι ιδιότητες του. Η πελοχρωμία των χειρῶν του. Πώς έρασιόγανε και αποστρέφανε τους έχθρους του. Ο Πενναρτέν, η στρείδια και ο αριθμός 13! Ο γυνώ και Ζολά! Ο καθρέφτης και η... λίμνη της Γενεύης! Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ... ήλθες! Ο πέθος του για το άλνελ κτλ.

Ένας από τους αντιπροσωπευτικότερους συγγραφείς της εποχής του γαλλικού ρομανισμού είναι ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ, ο οποίος χάρις στο προσωπικό του πνεύμα, είχε δομοσθή στον παρό του «Στρατιάρχης των γραμμάτων».

Νορμανδός την καταγωγή, φαίνεται ότι είχε απόγονος μιας φιλής νορμανδών πολεμιστών και πορσερών, απ' αυτούς που άσχησαν άδριακονα την Μεσόγειο με τις φοβερές τους γαλέρες κατά τους περασμένους αιώνες μ' είχαν ανακηρυχθεί βασιλείς των θαλασσών. Στο έργο του σε πολλά μέρη κάνει λόγο για τις έποικιές αυτές των προγόνων του, για τους ματωμένους θρόνους των και τα δεινά τους, για όλον αυτόν τον χομένο και λησμονημένο κόσμο των ήρώων, τον γεμάτον αίμα, δόξα και δειθρο.

Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ είχε πραγματικά χάσει από το ύψος την ύπερηφάνια και τη φιλοπόληνη διάθεση των παλαιών ιπποτών. Στρατός, με πλατείς και γεμάτους όρους, με μπροστινή ήλιο-παμένη φυσιογνωμία, με παχιά, μεγάλα μουστάκια και πυκνά φρύδια, κατά από τα οποία επιτηροβολούσαν δυο ματάμουρα μάτια, περπατούσε το θαυμασμό και έπερλάλετο άμέσως. Ήταν πνεύμα άνεξορτικό και φιλελεύθερο. Όσοι δεν τον είχαν πλησιάσει τον ένορίζαν παμο και άπιδικητικό, στο βάθος όμως ήταν καλός και φιλελεύθερος. Μελετητής άκατοπάντης, ήταν σε θέση, χάρις στην άπέραστη μνήμη του να πραγματοποιείται όλα τα θέματα με μεγάλη ευκολία.

Ο ντ' Ωρεβιγύ έγραφε πάντοτε στο κρεβάτι του. Κάθε πρωί ή ύπνρτέρα του πήγαινε το γάλα του στο κρεβάτι και, ταχυ-ποιοίσε δίπλα του το μικρό τραπέζι με τα λογύ-λογής καλα-μάρα που βρισκόταν πάντα και που χωρίς αυτά δε μπορούσε να γράφει ούτε λέξη. Στα καλομάρα αυτά ύπνρχαν μελάνια όλων των χρωμάτων. Τα χειρόγραφα του Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ ήταν πολύ-λειτουργία, όπως τα έκκλησιαστικά βιβλία του μεσαιώνος! Συνήθιζε λ.χ. να γράφει τη λέξη αίμα με κόκκινο μελάνι, τη νύχτα με μαύρο, το δάσος με πράσινο!

Όπως ο Περόρχης, ο Μπαρ-τελιό, ο Κοπά και άλλοι συγ-γραφείς, έτσι κι ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ αγαπούσε ύπερβολικά τις γάτες. Ή δεισδαίμονέτα του, μια μάχη, θραύστατη γάτα, ένας χαριτωμένος θηλυκός σάτανας έμεινε ίστορική.

Δόγμ του χαριτωμένος του, ο δ-ποιος δάν έμεινε οταν παθόλου συμβαδμοίσε και ύποχωρήσει, ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ είχε δημιουργήσει πολλές αντιπαθείς και πολλούς άπονοδους έχθρους.

Μά αν στο φιλολογικό πεδίο άναγκαζόταν συχνά να φανή σκληρός και άμειλικτος, ήξερε πάντοτε να φέρνεται ίπποτικότητα όταν εύχαινε να συναντηθί παρμιά φορά πουθενά με πανέναν έχθρό του.

Μια μέρα ο φιλόσοφος Καρό, ένας από τους άδιαλλάκτους έχθρους του, έτυχε να βρεθί σε κάποιο σπίτι που ήταν κι ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ.

Ο μυθιστοριογράφος ύποσχέθηκε στην ομοδόσποινα ότι θα φερθί καλά και δε θα προκαλέση παθόλου τον έχθρό του. Άλλα ο Καρό, μόλις τον είδε, του είπε με ύφος άσελητικό:

— Καλημέρα, τίγρη!

— Περίεργο, κύριε! του άπάντησε με τη μεγαλειότητα ψυχραι-μιά ο ντ' Ωρεβιγύ. Δέν ξέρω για ποιο λόγο με άποκαλείτε τίγρη. Έγώ τουλάχιστον δέν σ' είπα πρόβατο ποτέ!

Οι άπάντησεις που συνήθιζε να δίνει όταν τον προκαλούσαν πα-ρορμιαστικά άδους τολμούσαν να τον προσβάλλουν.

Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ συνήθιζε να διηγείται στους φίλους του τα γλέντια που έκανε και να άποιείται κάπως για τα τυ-φικά των ρομανικών του όργια.

Μια νύχτα, διηγούντά, έτυχε να βρισκείται σ' ένα παφνεύο δίπλα στον Άλβέρτο Ντελαί, ένα λησμονημένο συγγραφέα της εποχής έμεινης, που ούτε ύμορφος ήταν, ούτε και ταλέντο σπου-δργησαν να πιάσουν ποτέ. Σε μια στιγμή, ο Ντελαί ρωτάει:

— Δι μου λέτε, άγαπητέ μου, είναι αλήθεια ότι θαυμάζετε το Σωκράτη και τις άντιλήψεις του;

Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ έγινε έξα φρενών άκού-οντας αυτή την άνόητη έρώτηση.

— Νά σ' είπα, ναρά μου, του άπαντά άμέσως με βροντερή φωνή. Πιθανόν να είχα αυτό το έλατ-

τωμα κάποτε, αλλά χάρη στην ήλιότητα και την άσχημη νέας γενιάς, θεοπεύθηκα ριζικά απ' αυτήν τη άρρωσσία.

Και άραυ καταπεράνωσε με μια ματιά περφορητική το άπο-χιμένο Ντελαί, σημάθηκε απ' το τραπέζι χωρίς διατηρηθείς και πήγε και κάθισε άλλοτε.

Ο μέγας γάλλος ποιητής Στέφανος Μολλαρεν διηγείται το έ-ξής έπίσης χαριτωμένο άνέκδοτο για το «Στρατιάρχη των γραμ-μάτων»:

Έπί ένα διάστημα ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ συνήθιζε να τρέ-σ' ένα ξυνοδοχέο φημισμένο τότε για τα φρεσκάτα και ύσιμα-τα θαλασσινά του. Έπαιγανε ταχυτά μ' έρωτες έδει, μιλούσε ήταν βέβαιος πως θα συναντήση σε πεινο το μέρος πολλούς έ-χθρους του, απ' αυτούς που μεταξυ άλλων με τα άδρα του τα «γεράκια βιτριόλη» και μεταξυ αυτών τον διάσημο έμεινη την ίσ-χη και το «Αρμόδιο Πενναρτέν» τον όποιον είχε ανακηρύξει μυστιγώση δια των άδρων του.

Μια μέρα ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ πήγε λιγάκι άργά. Το ξυ-νοδοχέο ήταν γεμάτο από ώριες κυρίες και καλεσμένους τυ-μωστές που πατοβρόχθιζαν με μεγάλη έρεη θαλασσινά. Δέν ήμιν-παρά μια μόνο θέση, κι αυτή άπάνταν στον καικό Πενναρτέν, σ' όν όποιος έπαιγανε έμεινη τη στιγμή που γκαρόν με το ήλιο-φρεσκάτα στρείδια. Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ, που τρελλανόταν-γι' αυτά τα θαλασσινά μ' ήταν πρόθεμος να συντηρολήση το-σορική με τόν έχθρό του, άν όχι να τον συγχώρηση π' ήλθεσε στο-τροπή με τον καιτικό και δείχνοντας τη θέση που έμεινε κνή:

— Έμεινε, ύποκαμνη! τον έρωτά.

Εκείνος όμως του άπάντησε ψυχρότατα:

— Λυπούμαι πολύ, κύριε, μ' συνήθιζε να τρώω μόνος μου πάντοτε...

Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ έό-μωσε για μια στιγμή, αλλά άμέσως δείχνοντας τα στρείδια με το δά-χτυλό του έρώταξε δυνατά:

— Μά το θες, δε σ' καταλο-βαίνω, ύποκαμνη! Έν τούτοις έ-μεινε είσαστε δεκατρείς στο τραπέ-ζι! Κ' έρωτες άπόροχο, έμειν ο Πεν-ναρτέν έμεινε άποσβολομένος.

Δόγμ του σφοδρό άναγινω-σμοθ του ρομανισμού και του ρο-λισμοθ, δυο σχολών τότε με έντε-λώς άντιθέτους άίσθητες άντιλή-ψεις, ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ δέν-τά πήγαινε παθόλου καλά με το Ζολά, τον έρωτα του γαλλικού ρο-μανισμού. Ίδωστές δε με το Ζολά, δέν μπορούσε νάνεχθί τις άνθρώπινες ούτης της σχολής.

— Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ είναι όρκετο να δ' όν τον παρτεν-μιάς νεοελασική και να νερμίσ άμέσως ότι βρισκείται στη λίμνη της Γενεύης!

— Μά το Ζολά συμβαίνει το άντίθετο, άπαντά ο ντ' Ωρεβιγύ. Αυτός βρισκείται μπροστά στη λίμνη της Γενεύης και νερμίζει ότι βρισκείται μπροστά σ' έναν καθρέφτη!

Παραδόξως, και με τον ρομανικό Ούγκο ο ντ' Ωρεβιγύ έπ-βρισκόταν σε τυφωρές σχέσεις.

Είνα γνωστός ο... πολλαπλυνώτατος στίχος του συγγραφέα των «Αόλων», γι' αυτόν:

Ο φοβερός ήλιος Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ

— Άλλά μ' αυτός δέν του χάρισε πάντοτε:

— Σώφρονος, είπες όταν το διάβασα. Μά τη διαφ' όν ότι αυτός είναι ήλιος μ' άγώ είμαι φοβερός!

Είνα περικό να προστεθί ότι τ... ρομανικά αυτό έπίθετο, με τα όποια έσ.όλίζαν ο ένας τον άλλο, δέν τούριζαν παθόλου προς τα πρόσμικά τους. Ήταν άπλως από τα συνήθισμένα φιλο-φρονήματα τα τόσο γνωστά στους φιλολογικούς κύκλους παλιν των χωρών και έποχων...

Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ, σάν αληθής καλλιτέχνης που ήταν δέν άφηνε να του διαφύγη ποτέ παρμιά άίσθητική λεπτομέρεια σχετική με την γυναικεία όμορφότητα.

Η όμορφιά των σωματινών βαδύτατα παρικό όπου και άν βρισκόταν, είτε στην τέχνη, είτε στη ζωή.

Από την έκκλησία δέν έλειπε ποτέ κάβα Κυρία. Στενότα-πέντο στην πρώτη σειρά, κοντά στο κέρο των ψαλτών, κρη-τώντας άνοιχτό μπροστά του ένα εδωγέλιο με χρυσή κόψη: μ' άν πρόσεχε κανείς, θάβλεπε ρομένο άνέμο-σα στα φύλλα του ένα καθρεφτικό που ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ άν χρησιμοποιούσε για να θαυμάζει τις όριες...

Βρισκόταν οταν από πίσω του...

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΙΕΡΟΝ ΒΩΔΙ

ΤΟΥ Κ. ΦΑΛΤΑΤΣ

Ο ΜΠΟΥΓΑΣ

Ένα ζώο έντελως... άκούετε! Ο Ιερός Άγις των Αιγυπτίων. Τέ ει δοξο βε δι του όποιου ή δόξα δέν... έξομνήθη άκμή. Η άφιέρωσις στην έκκλησία. Ο Ιερός μόσχος. Πού διατηρείται ή παράδοσις του Ιερού βοός. Η άσπείρα των χωρικών και ή περιποίησης των. Το τέλος του Μπουγά.

Είνα περίεργο πως ο «Μπουγάς» δέν άνησχύθη άκόμη την φιλολο-γία μας. Άν και είνα ένα βώδι, στήν θρησκεία. Άλλωστε ο «Μπουγάς» δέν είνα ένα κοινό βώδι. Γι' αυτόν ούτε νόμος περί άγροκτηνίας ίσχύει, ούτε θανάται, ούτε χαροφάσεις, ούτε άγροκτηνία. Ο Μπουγάς είνα ο παρ' έξοχην ά-νέτος μεταξυ των ζώων. Οτι άναγορεύεται για όλα τα άλλα ζώα—βάδια, βοβάδια, άλογα, μουλάρια, πρόβατα, κατσίκες—γι' αυτόν έπιτρέπεται. Μπορεί να χαλάση φράχτες να μεί σε περιβό-λια και να πνήθ θραύση, να χαλάση μικρά δένδρα, και να μνή του μίση κανείς. Άπαντα τον περιποιούνται ίδιαίτερως έπειτα από κάθε καταστροφή που έμεινε. Και, όπως όλα τα κτήματα καλλιέργημενα και άκαλλιέργητα, είνα έλαθόρα για τον Μπουγά, ίσα και ο οι σταθμοί είνα δικοί του, είνα άνεχτοι γι' αυτόν.

Ο Μπουγάς άναπροσπατεί για τους χωρικούς της Βαλκανικής και της Μ. Άσίας τον Ιερό Άγιον των Αιγυπτίων. Συνήθως είνα και αυτός λευκός, όπως ήτο και το Ιερό Αιγυπτιακό βώδι. Δέν εί-ναι μάλιστα διόλου παράδοξον ν' άποτελή συνέχεια της παραδόσεως του Ιερού Αιγυπτιακού βώδους, συνέχισι ή όποια έρεσθη από του άγροτικού πληθυσμού της Άνατολής.

Είνα άγνωστόν ν' άσχοληθί κανείς λίγο με τον Μπουγά, γι-αί, όπως έγραψα, ή σύγχρονη ίστορία και λογογραφία τον άγνοεί γιατί οι λόγοι μας δέν τον έπρόσεξαν ως τώρα.

Ο Μπουγάς είνα ο βασιλεύς μέσα σε μια άγέλη ή μάλλον είνα ο σωτήρας της. Όλη ή άγέλη άποταλεί το χορμαί του. Ο Μπου-γάς όμως δέν άνήκει ούτε στην άγέλη, ούτε και σε πανάνα άνθρω-πον. Είνα άπερσμένος στην έκκλησία και αυτό προσθέτει μια έ-κρη άίσθησής της σελίδα στην ίστο-ρία του Μπουγά.

Ο Μπουγάς άφιερω-νται από μικρός στην έκκλησία του χωριού. Ο γεωργός που θα εύχη να του γεννηθί ένας έξορκετός εις ή μορφή και ρώμη άρσενικού μόσχου, άντι να τον κρατήσει για τον άσπύ του δέν τον χαρίζει τίς την έκκλησίαν. Η άσπείρα άνακινώνεται από της Άρσίας Πόλης στο έκκλησιαστικό κοινόν, και από τότε ο Ιερός μόσχος πέρνει το όνομα του Μπουγά και άποκαί τα δικαιώματα της άσπείρας. Κανείς δέν τον περφαί, κανείς δέν τον χωνιά-ζει, κανείς δέν έχει το δικαίωμα να τον σωματίζει στο όρκο του. Ο Μπουγάς πηγάζει όπου θέλει και κνεί ότι θέλει. Τα άλλα βώδια του χωριού άνήκουν στην άγέλη ή στον σταθμό, ύδνεονται στο βοσκείο του άγροκτηνίου ή το όχοι του άγροκτηνίου, σέρνουν ν' αέριο ή τον άρομπα. Ο Μπου-γάς είνα άπληλαγμένος από κάθε τιμωρία και κάθε άγασια. Άρ-μει γι' αυτόν ή ίδιότης του δέν είνα άφιερωμένη στην έκκλησίαν και είνα ο μόνος τρώος της άγέλης το χορμαί.

Το έθιμον του άφιερωμέν στην έκκλησίαν τους έλκετους άρ-σενικούς μόσχους διατηρείται σήμερα εύρότατα στην Μακεδονία και την Θράκη, άνδ έχει ύποχωρήση πολύ στην Θεσσαλία και είνα σχεδόν τελείως έξαφανισθ από την άλλην άγροτική Έλλάδα.

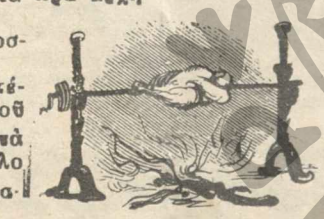
Ο συγγραφέας των «Διοβολικών», είχε, όπως πολλοί άλλοι πα-ρτίτες του και ξένου ποιηται και συγγραφείς, το έλάττωμα να πνή. Μά το έλάτλ έμεινε τον τρόπο να έρεθίση τεχνικά τη φαν-τασία του και να λησμονή. Οι βιογράφοι του λένε ότι έπέγρασε όλη του τη ζωή απηλεία, πίνοντας άδριακονα, τόσο πολύ, που άν ήταν άλλος στη θέση του θα πηγαινε για δεκαπάντε μέρες στον άλλο κόσμο. Άλλά ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ ήταν προσημνός με μια σιδερένια ύβρια, ήταν μια ίσχυροτάτη πόρση από μένος που δέν κλονίζονταν εύκολα από τα δηλητήρια.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του είχε άνακαλύψει στη λεωφόρο των Έλαιοων Πεδίων ένα μικρό όπου έδούχωναν τζόκευ. Το μαρό αυτό έδινε τζινβρα, ένα ποτό που όποιον, είνα δραστηνότητα δηλη-τήριο, κόβει εν άνω και προσβάλλει ταχύτατα το νοτιόλο μυελό.

Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ άρχισε να πνή με πάθος αυτό το διαβροτικό έλκνριο που δέν άργησε να τον στείλι μια άρα άοχή-τερα στο τάφο.

Το 1889 πέθανε από την καρδιά του που είχε προ-βλήθι τα τελευταία χρόνια από τις καταχρήσεις.

Ο ντ' Ωρεβιγύ, άν και φανταστικός παθολικός, μετέ-φρασε στη Γαλλική γλώσσα την «Πάσσσα Ίσάννα» του άμεινιστο Έλληνος πεζογράφου Ροίδη, ή όποια μεντά χρόνια, είχε την τιμή να μεταφρασθί και από ένα άλλο ποιητή της Γαλλίας, τον περίφημο Ζυρρό άν συνεργα-σθή μετά του Έλληνος Σάλλα.

Στήν Τουρκία όμως το έθιμον διατηρείται πιστότατα και μεταξυ των Έλλήνων άγροτών, αλλά και μεταξυ των Τούρκων και Άρ-μενίων. Το έθιμον του Μπουγά βλέπουμε ίσως και στον Πόντον, μεταξυ των έμει πληθυσμών και σ' ήν Βουλγαρία και δίαι οι πλη-θυσμοί, Έλληνες, Τούρκοι, Βούλγαροι, Άρμένιοι την ίδιαν άνο-μασίαν έχουν για να χαροποιήσουν τον Ιερόν βοήν. Την λέειν μ πο ο γ ας.

Το μόνο βώδι το όποιον δέν άκολουθεί την άγέλην είνα ο Μπουγάς. Είνα όμως και το μόνο βώδι που δέν έχει δικό του σταθ-μό. Γενρίζει έλεύθερον όπου θέλει και εύρίσκει την τροφή του σε άπορμένα χοράκια και περιβόλια χωρίς κανείς να του πνή παρα-ύση. Μόνον δικό του σταθμό δέν έχει ο Μπουγάς. Όλοι όμως ή σταθμοί είνα δικοί του. Όταν ο καιρός είνα παρός, όταν βρέξη ή άσπείρα, ο χωρικός θα άείση τον σταθμό του άνιχτο για να μεί μνήν στο ύπαιθρο ο Μπουγάς. Είνα χαρά ρόλστα και καλό σημάδι για τον χωρικό έμεινο που ο Μπουγά, θα καταβείχ ή να δανειστερθεί στο σταθμό του.

Καθώς τον περιποιούνται και τον χοιδεύουν όλοι, συνήθιζε από μικρός τους άνθρώπους. Γίνεται το πλέον ύπερήφανο, αλλά και το πλέον ήμερο βώδι του χωριού. Τα παιδιά παίρνουν πολύ του και του δίνοεν από το ψωμί των. Οι μεγάλοι μιλούν και αυτοί τους μικρούς άρσενους εις τον Μπουγά. Γίνονται και αυτοί παιδιά και παίζουν με το Ιερό βώδι. Τού πορδεν χάνδρες γαλά-ζιες για το μάτι και κοσμοτόνια για την άσπείρα. Τίνοιται και αυτοί στο λαιμό. Πολλές φορές το βόζον και χοιόσχορο σιά κέφατα. Στα παλαιότερα μέλστα τ' όνομα, ο Μπουγάς δέν έσφάζετο, έγερού-σε και έτελειόταν με φυσικόν θάνατον. Τώρα, όταν μεγαλώσει πολ-λύ ο Μπουγάς, πορφίδι-ται στην χαράκη και το τίμημα της αλλη-σεως του άνήκει στην έκκλησία.

Τότε ο νέος Μπουγάς ο όποιος έν-τε μεταξυ έχει άφιερωθί από κά-ποιον άλλον χωρικό στην έκκλη-σίαν, παίρνει την θέση του παλαι-ού Μπουγά, που παρδίδθη στον χα-σάκη.

Κ. Φαλτάτς

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο ΑΚΡΙΤΑΣ «ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ»

Σε πολλά μέρη της Μικρασίας και κυρίως στα διαμερίσματα διόστων και σήμερα άκομη, αλλά έντελως παραφθορήμενα και σε γλώσσα κατά το κλειστόν Τουρκική, πολλά τραγουδιά του «Ακοι-τικού αμύλου».

Στα τραγουδιά αυτά ο γνωστός ήρωας Βασιλίκης Διγενής Άρ-σενός άποκαλείται ή χλευαστικά Κιόρογλου, δηλαδή γιός του στρα-βού. Συλλογή των τραγουδιών αυτών έξεδόθη και μ' έλληνικούς χαριτωμένους πρό έών στην Κωνσταντινούπολη με τον τίτλο «Η φυλλάδα του Κιόρογλου».

Άλλά γιατί ή έμπόθεια αυτή άναγνίσαν του θρυλικού ήρωος;

Μετά την κατάληψη των μερών έμειναν από τους Τούρκους πολλοί Έλληνες βοσκήσαν στην άναγνη ν' άπορηθούν από την πρώτη στιγμή τον άθισμο προς και τη θρησκεία τους και ν' έ-σπασθοεν τον Ισλαμισμό. Μ' όλες αυτές τις θυσίες τους όμως οι Τούρκοι τους ύποπευδύνονταν και αυτοί για να γίνουν πιο πολύ άρσενοί στους κορούς των, παρδίδσαν τα Άσπείρα κατά των Τούρκων και άγώμασαν και τον κυρίως ήρωα των τραγουδιών αυτών έρω-νικό ενυό του στραβού.

Η άλλοκοτη αυτή έπικουρία όφειλεται στα έξης: Ο Διγενής, όπως άλλωστε το μαρτυρεί και το ίδιο του το έπίγραμμα, (προση-χόμενος από δυο γέν) ήταν από πατέρα Τούρκο, ο όποιος από έ-ρωτα προς τη Χριστιανή μητέρα του ήρωος άλλοεπίσημος μ' έ-γινε Χριστιανός. Κατά τις Τουρκικές δοξάσεις άλλοεπίσημος έστε-ρηθη το «φως» του Ισλάμ, έσφαλθή η έλλαδική πνευματικώς.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η Έταιρεία των Σιδηροδρόμων του Λονδίνου και των περικορών του έδωκε μόνο για χαρτί τίσερικών και μολύβι 3500 λίρες την ήμερα!

Το μεγάλο ρολόι του Ουέστμινστερ - Άβν του Λονδίνου κάνει 27 λεπτά για να χτυπήση τις δώδεκα ώρες της μεσημέριας, δηλαδή άρχίζει να σημαίνει μεση-μέρι στις δώδεκα και τελειώνει στις δώδεκα και τριαν-ταοπτά...

Το μεγάλο ρολόι του Ουέστμινστερ - Άβν του Λονδίνου κάνει 27 λεπτά για να χτυπήση τις δώδεκα ώρες της μεσημέριας, δηλαδή άρχίζει να σημαίνει μεση-μέρι στις δώδεκα και τελειώνει στις δώδεκα και τριαν-ταοπτά...

Το μεγάλο ρολόι του Ουέστμινστερ - Άβν του Λονδίνου κάνει 27 λεπτά για να χτυπήση τις δώδεκα ώρες της μεσημέριας, δηλαδή άρχίζει να σημαίνει μεση-μέρι στις δώδεκα και τελειώνει στις δώδεκα και τριαν-ταοπτά...

Το μεγάλο ρολόι του Ουέστμινστερ - Άβν του Λονδίνου κάνει 27 λεπτά για να χτυπήση τις δώδεκα ώρες της μεσημέριας, δηλαδή άρχίζει να σημαίνει μεση-μέρι στις δώδεκα και τελειώνει στις δώδεκα και τριαν-ταοπτά...

Το μεγάλο ρολόι του Ουέστμινστερ - Άβν του Λονδίνου κάνει 27 λεπτά για να χτυπήση τις δώδεκα ώρες της μεσημέριας, δηλαδή άρχίζει να σημαίνει μεση-μέρι στις δώδεκα και τελειώνει στις δώδεκα και τριαν-ταοπτά...

Το μεγάλο ρολόι του Ουέστμινστερ - Άβν του Λονδίνου κάνει 27 λεπτά για να χτυπήση τις δώδεκα ώρες της μεσημέριας, δηλαδή άρχίζει να σημαίνει μεση-μέρι στις δώδεκα και τελειώνει στις δώδεκα και τριαν-ταοπτά...

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο Δουσανός Ρομπέρτ ήταν ένας όμορφος νέος, υπερβολικά κομψός, λεπτοκομμένος, μαυλωμένος φίλος και εξαιρετικά πλούσιος και μορφωμένος. Ήταν το παρτίκι όλων μας. Είχε στο άνω γυναικό του ένα κομμάτι έρωτας επιτυχίας.

Ένα βράδυ μ'αυτά είπε :

«Απόψε θα σ'αγαπάω με όλη μου την καρδιά, την ωραιότερη και συγκινητικότερη απ' όλες τις περιπέτειες της ζωής μου.

Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

Κάποτε που βρισκόμουν στην Άννα Σαβοΐα, με κυριεύσε ξαφνικά μια μέρα η τρελή επιθυμία να φύγω μακριά απ' τα μεγάλα τα αριστοκρατικά ξενοδοχεία, μακριά απ' τα «πάλλας», απ' τα κοσμικά ρεστοράν και τα ντενόνια.

Είπα μέσα μου :

«Ας φύγω και ας εγκαταλειφθώ στην τύχη... Θα σταματήσω το αυτοκίνητό μου στις όφες το βράδυ στο πρώτο χωριό με τρεις βάντσους, τον, και θα μείνω εκεί, να δω πού θα με βρει ο Άννα...»

Και άμ' έπος άμ' έργον !

Πήρα λοιπόν το αυτοκίνητό μου και ξεκίνησα.

Ταξίδευα δηλ την ημέρα και το βράδυ, στις όφες άφες, όπως είχα όρισει, σταμάτησα το αυτοκίνητό μου στο Ρισσουβίλλ, ένα μικρό, μα πολύ μικρό χωριούκι. Η κρήνη της κηρύκειας που έβγαζε γάλα, μ' άπογοήτευσε. Το χωριό δέν είχε ούτε ξενοδοχείο, ούτε πανδοχείο. Το μόνο μαγαζί του ήταν ένα κρεοπωλείο, στο οποίο, μόλις πήγα μέσα, είδα να πετιόνταν απ' τα τραπέζια χιλιάδες μύγες, που τους είχα χαλάσει την ήσυχία. Γι' αυτό δέν μπόρεσα να μείνω περισσότερο σ' αυτό και βγήκα έξω.

Τότε είδα ξαφνικά να προβάλλει από έναν δρόμο απέναντι στο κρεοπωλείο μια μικροσκοπική όμορφη. Ήταν δεκαεφτά χρόνων το πολύ, όχι περισσότερο. Είχε μέτρια γαλάτα με άγνη έκφραση και παταγωή τελεία, ένα σκουρόμαυρο που έμοιαζε με μικρό τριαντάφυλλο και στη στάση της είχε κάτι από το κάτι που κάνει τους άνδρες μόλις το βλέπουν να φέρονται έρωτας το χέρι στην γραβάτα τους για να τη διακοσμήσουν.

Προχώρησα προς αυτή και με μεγάλη ευγένεια τη ρώτησα αν μπορούσε να μου δείξει μιά στο χωριό που είναι όπου να μπορούσε να φάω και να περάσω τη νύχτα μου.

Επέστη δίστασε για μια στιγμή, με κίτταξε προσεκτικά, έπειτα έκανε να μιλήσει και όμως έσβησε. Τέλος σάν να μετανόησε, ξεθύρασε και μου είπε :

— Να ρωτήσω μια στιγμή τη θεία μου... Νά, το σπίτι μας είναι εκεί.

Έπειτα από μερικά λεπτά της ώρας στο κατώφλι του σπιτιού στο οποίο είχε μπει ή νέα, είδα να προβάλλει μια αγαθή γυνή, μια χωριάτισσα, παμπουρασμένη απ' την ηλικία και με το πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες. Με κίτταξε και είπε :

— Αί, δέν μπορούμε ν' άρνηθούμε. Πρόκειαι κανέναν να βοηθήσει τον κόσμο όταν τον βλέπεις σ' άδύσκολη θέση. Θα προσπαθήσουμε να τ'αβούμε όπως μπορούμε.

Και με κάλεσε να μπω στο σπίτι της, όπου με φιλοξένησε παρτίκι. Μοι έφτιαξε μάλιστα ένα ποτόπουλο φρεσκοσάν τόσο επιτυχισμένο, μια όμορφη τόσο τεχνικά ψημένη, ώστε την συνεχάρησα με όλη την καρδιά μου. Τότε η γυνή μου είπε ότι άλλοι είχαν κάνει μαγειρίσσο στο Παρίσι, σ' ένα σπίτι της δόξας Λισσαβώνας.

Εγώ άμέσως την ρώτησα αν είχε γνωρίσει μια θεία μου που κατοικούσε στην όδο εκείνη και η γυνή μου απάντησε ότι είχε ακούσει πολλές φορές να γίνεται λόγος για τη θεία μου. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

Έμεινα σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

Όταν τελείωσε το δείπνο, η γυνή μου ρώτησε συγγνώμη, σηκώθηκε και πήγε να πλαγιάσει, γιατί συνηθίζει να κοιμάται νωρίς.

Έμεινα τότε μόνος με την νέα και κίτταξα φιλοπονήτως φλυαρώντας σάν παλιό σύντροφο. Μοι είπε πως την έλεγαν Άννα Μαρία. Σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

Άρχισα να έποχω και τη συνομιλία μας έσπασε τότε ένα νεύρο, έπιφυλακτικό, όπως γίνεται πάντοτε στη συνομιλία μιας νέας με έναν νέο που τη θαυμάζει. Μοι διηγήθηκε τη ζωή που περνούσε μέσα στο μικρό, άπόκοτο έμεινο χωριούκι. Έγώ πάλι της μιλήσα για τη ζωή του Παρισιού, προσπαθώντας να της πενήσει την όρεξη για τις άποροδοτικές ρομαντικές περιπέτειες. Παρτίκι του δούσε έπιθυμία τις διηγήσεις μου κι' είχε γίνει παταγωή απ' τη συγκίνηση που της προσαύτιζε η έκτασή της. Σιγά - σιγά της έπιασα το χέρι, ένα χέρι άπολό και δροσερό, και τήρα στο χέρι μου. Άρχισα τότε να της μιλά τρυφερά. Καθώς της μιλούσα, έβλεπα τα μεγάλα βλέφαρά της με τα πυκνά ματωσίτουνά ν' αναγυαλίζουν ταραγμένα.

Είχαν φθάσει πια τα μεσάνυχτα όταν σηκώθηκε και η Άννα Μαρία με άδήςσε στο δωμάτιο που μοι είχαν έτοιμάσει. Το πρόσωπό της είχε μια έκφραση άγωνίας και το βλέμμα της είχε παρτίκι έμεινο μου με μια παρτίκι έμεινο. Ένωσα τα δάχτυλά της στην παρτίκι έμεινο μου κι' έμεινο μου τράβηξε την άπασαν να με ξεχωρίσει απ' τους νέους του χωριού με τους βάντσους τράπουλες, και έβλεπα καθαρά ότι της έπιασε τρυφή έμεινο. Καθώς έμεινο, έμεινο τα σάκια σκαλοπάτια που έφταναν στον ταχυμέτρο μου γύρω απ' τη μέση της.

Εγώ ήμουν μεσάνυχτα - έμεινο βέβαια κοινή και τρυφή ή λείες, άλλ' αυτή έμεινο η κυρία έμεινο - άπό την κόση δρόμο, τα δάχτυλά της και την κόση άφες της. Γιατί να μην πάω σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Είπε η θεία μου... Μαρίτες φορές όνειρεύεται και μιλάει δυνατά σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Μπρά ! Και τί λέει σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Ότι δήποτε. Σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Είπε η θεία μου... Μαρίτες φορές όνειρεύεται και μιλάει δυνατά σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Μπρά ! Και τί λέει σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Ότι δήποτε. Σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Είπε η θεία μου... Μαρίτες φορές όνειρεύεται και μιλάει δυνατά σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Μπρά ! Και τί λέει σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Ότι δήποτε. Σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Είπε η θεία μου... Μαρίτες φορές όνειρεύεται και μιλάει δυνατά σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Μπρά ! Και τί λέει σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Ότι δήποτε. Σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Είπε η θεία μου... Μαρίτες φορές όνειρεύεται και μιλάει δυνατά σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Μπρά ! Και τί λέει σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Ότι δήποτε. Σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Είπε η θεία μου... Μαρίτες φορές όνειρεύεται και μιλάει δυνατά σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Μπρά ! Και τί λέει σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Ότι δήποτε. Σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

Βγήκα έξω...

— Πρόσχε, μικροσκοπική σου πέθανε από νοσοκομείο, τόσο νέα... και τόσο δυστυχισμένη... εγκαταλειμένη... έτσι την παθάνουν πολλές φορές τα κορίτσια όταν είναι άμυαλα... Παρτίκι σου απ' τα γλυκά λόγια και τους γλυκούς τράπουλες των άνδρων... Κι' έμεινο δέν φταίνει... Όταν λένα τα γλυκόλογα και τους όρκους είν' αλλοτριωτικές... τα λένε με καλή πίστη... Άλλά όποτε... Άλλά όποτε... Άλλά όποτε...

Και η θεία τελείωσε τις συμβουλές της μ'ένα δυνατό ρομπέρτ. Έγώ είχα σταθεί μια άποψη. Σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Τους πάντες η ζωή ν'άλλοζον. σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Τότε μάς παρατούν... δέν ρωτούν πάλι τι θα γίνουμε... Και τότε λυπόμαστε γιατί είχαμε τόση έμεινο σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Και τότε βρισκόμαστε π'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

— Τότε άναμεινουμε καλά έμεινο που πήγα να πάω. Ένωσα πόσο ψεύτικες ήταν όλες η άισθητικές δικαιολογίες που παρουσίαζαν στον έαυτό μου για να δικαιολογήσω μέσα μου έμεινο που σκόπευα να πάω. Η γυνή θεία μ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

Δέν είχα το δικαίωμα να παρασύρω την έμεινο που έμεινο μικροσκοπική στο Παρίσι, να πηγαίω σε περιπέτειες και σε μια ζωή που με την ευτυχία της, δέν έμεινο και την αγαθότητα της, δέν έμεινο και την ευτυχία της. Τό Παρίσι είναι

Η ΑΣΧΗΜΟΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΤΝΕΝ

Η ιστορία και η άσχημη γυναίκα. Η καταπληκτική άσχημία της Μαργαρίτας. Η κακία της και η μοχθηρία της. Όπου παντρεύεται σε ηλικία δώδεκα χρόνων. Ένας δίκτοχος θρόνου που ξετρελαίνεται γι' αυτή... Ο βασιλιάς της Βαυαρίας αυτοκτονεί για χάρι της ! Η εικόνα της, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δέν υπάρχει κανείς που να μη γνωρίζει τα όνόματα των άσχημοτέρων καλλονών της ιστορίας. Όλος ο κόσμος έβλεπε την Έλντνι της Σπάρτης, την Άσπασία, την Κλεοπάτρα και τις τόσες άλλες άσχημες γυναίκες της ιστορίας.

Μά τις άσχημες πού τις έβλεπε ; Γιατί τάχα η ιστορία να μην άναφέρει τις άσχημοτέρες γυναίκες των διαφόρων εποχών ; Ο κόσμος ύπηρετεί πάντοτε άδικως γι' αυτούς άσχημους και πού πάντων γι' αυτές άσχημες. Τό ίδιο και η ιστορία. Και μόνο στο παρασκήνιο της μοχθηρίας να βρούμε τα πρόσωπα αυτά και να παρανοήσουμε τη ζωή τους.

Η δούκισσα Μαργαρίτα του Κάρντεν, η οποία έζησε κατά το 1660, θεωρείται απ' όλους ως η άσχημοτέρα γυναίκα που έγγησε ποτέ ο κόσμος.

Διαβάτοντας κανείς τη βιογραφία της γυναίκας αυτής, δέν θα μπορούσε ποτέ να πιστέψει ότι πραγματικά πρόκειται για το μεγαλύτερο τέρας άσχημίας που ύπηρεσε ποτέ. Αντίθετα θα μπορούσε με το δικό του να υποθέσει ότι η γυναίκα αυτή ποθύνει ήρωας τόσον και τόσον έρωτας περισσεύουν δέν δέν μπορούσε να είναι παρά όμορφη και γοητευτική...

Η δούκισσα Μαργαρίτα ήταν άσχημη, χωρίς όμως να έχη και παρτίκι παραμόρφωση στο σώμα της ή στο πρόσωπό της. Ήταν μια τελεία άσχημία, όπως θα μπορούσε να είναι τελεία καλλονή. Δέν ήταν όμως μονάχα άσχημη. Ήταν συγχρόνως και κακή και μοχθηρή γυναίκα. Ο χαρακτήρας της ήταν βίαιος και άμύαλος, οι τράπουλες της βάντσους, η συμπεριφορά της πολύ τυραννική. Σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

Ο γάμος πρόινησ' Ιωάννης της Βοημίας, κληρονόμος ενός από τα ίσχυρότερα κράτη της εποχής εκείνης, την έζήτησε γυναίκα του και οι γονείς της έδωξαν την πρόθυμα, γιατί η πρόταξη αυτή ήταν κάτι που όρισμένος δέν δέν έμεινο. Οι γάμοι έγιναν με τη μεγαλύτερη βασιλική μεγαλοπρέπεια.

Άλλά η συγγενική ζωή της Μαργαρίτας του Κάρντεν δέν έμεινο περισσότερο από τρία χρόνια. Η δούκισσα εγκατέλειψε έξω την άνδρα της μ' έγχεσε στο σπίτι το πατέρα της. Ο πρόινησ' έπεσε πίσω της, έπεσε στα γόνατά της, παραπάλεσε και έμεινο. Τό κάπου, η Μαργαρίτα δέν έβλεπε με κανέναν τρόπο να έταγορήσει πάλι ποντά του. Και ο Ιωάννης της Βοημίας έπέστερε.

γλυκό και γοητευτικό για τους δυνατούς και τους σκληρούς. Για τους άδύνατους και τους άγαθούς είναι τραχύ, σκληρό, έχθρικό, τους κατακίει. Όλες αυτές τις σέψεις μοι έφεραν σε μια στιγμή τα λόγια της κομμομένης θείας.

— Καληνύχτα, δεσποινίς Άννα Μαρία, είπα ξαφνικά προσπαθώντας να κρύψω την ταραχή μου και την νεύση μου για μένα.

— Καληνύχτα σας, μοι άποκρίθηκε έμεινο μ' ένα χαμόγελο γι' αυτό έμεινο μ' άπογοήτευση για το δεινρό της που τα σάβριζα τόσο ξαφνικά...

Μήνα μέσα στο δωμάτιό μου και κλειδωσα καλά την πόρτα.

Την άλλη μέρα, έφωνα πρωί - πρωί απ' το χωριούκι, την Άννα Μαρία και την κομμομένη θεία, μοι άναστήσε το στήθος της έμεινο που πήγα να πάω.

Paul Reboux.

Ο μέγας ζωγράφος Τισιανός

σε στο παλάτι του πατέρα του άπορηγόρητος...

Και όμως η γυναίκα αυτή το είχε κάνει κυριολεκτικά μαρτύριο τη ζωή με την κακία της και με το σερβιλό της χαρακτήρα ! Και η άσχημία της ήταν κάτι το άνατριχιαστικό, το άπαίσιο !... Πώς να έξηγηθεί λοιπόν ο φλογερός αυτός έρωτας για μια τέτοια γυναίκα ; Τό βέβαιο είναι ότι και άλλοι άπορηγόρησαν στην ίδια και χειρότερη άπορηγόρηση. Φαίνεται ότι η άσχημία της δούκισσας είχε τη δική της, την ίδια έρωτη γοητεία. Ποιός έρωτας ;

Η Μαργαρίτα παντρεύτηκε όποτε τον ήμερο της Βαυαρίας Λεοπόλδο, τον έγκατέλειψε όποτε τον ήμερο της Βαυαρίας. Ο φτωχός ήμερος την έλάτρευσε. Δέν μπόρεσε να υποφέρει ούτε με δώματα το χωριό. Και αυτοκτονήσε δηλητηριασμένος !...

Η δούκισσα του Κάρντεν άλλαξε τρεις άλλους άνδρες άργότερα. Όλοι ήταν δούκισσες όταν έζωσαν μαζί της και όλοι έπεσαν σε άπαισιότητα όταν έμεινο τους έμεινο. Μια πραγματική καλλονή δέν θα μπορούσε να καταγάγει τέτοιους θριάμβους !

Της Μαργαρίτας διασώζεται σήμερα μια εικόνα, έργο του ζωγράφου Μάλαρ Μάσας, η οποία είναι μια φυσική έμεινο άπορηγόρητος. Έτσι μπορούμε και σήμερα να δούμε την τρομακτική της άσχημία, το στενό της μέτωπο, τα μικρά και μισοκλειστά μάτια της, την κοπή της μύτης, το μεγάλο της στόμα με τα στενά χείλη πίσω από το δούκισσα έμεινο. Αυτή ήταν η δούκισσα Μαργαρίτα του Κάρντεν για την οποία ένας άπορηγόρητος έρωτας έμεινο έμεινο !

Στο μουσείο του Ούιτνεσ στο Άγγλια υπάρχει μια γλυκογραφία του Λεονάρδου ντ' Βίντσι. Μαζί με τα άλλα πρόσωπα της γλυκογραφίας αυτής, υπάρχει και μια άπορηγόρητος άσχημη γυναίκα. Ος πρόσωπο του δ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

Ο ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ο Ραμόν Γομέθ ντελλά Σέρρα, ένας από τους μεγαλύτερους ποιητές της Ισπανίας σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

Κάποτε το μήνις ή μαγία να στήσει έναν άνδρά να σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ. Μοι σ'αγαπάει ο Άννα μικρό χωριούκι της Νορμανδίας, μεταξὺ Εβρὰ και Μπερνέ.

Επί μήνες ολόκληρους ο Ραμόν Γομέθ ντελλά Σέρρα έμεινο οί έμεινο μεγάλης έμεινο, μοι άποκρίθηκε έμεινο μ' ένα χαμόγελο γι' αυτό έμεινο μ' άπογοήτευση για το δεινρό της που τα σάβριζα τόσο ξαφνικά...

Την άλλη μέρα, έφωνα πρωί - πρωί απ' το χωριούκι, την Άννα Μαρία και την κομμομένη θεία, μοι άναστήσε το στήθος της έμεινο που πήγα να πάω.

Paul Reboux.

Τό Παρίσι είναι

ΠΑΛΙΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΤΟΥ ΛΑΜΠΤΟΝ

(Αγγλική παράδοση)

Έως και πολλά, μί π ίρα πολλά χρόνια -δίν ξέ.ω γά σας πώ πόσα-δ νεαρός κληρονόμος του μεγάλου κάστρου του Λάμπτον ζούσε μιά ζωή τραλή και άπολαστη, και ούτε άνθρωπο φοβόταν ούτε το Θεό σφετόταν. Τα Σαββατόβραδα συνήθιζε να πίνει και τα πρωινά της Κυριακής να ψαρεύει. Μιά Κυριακή, είχε ρίξει τ' άγκιστρο του πολλές φορές στο πατάμι Ούσσο, χωρίς να πιάσει τίποτα. Τέλος ο νεαρός υπααριόλης έχασε την ύπομονή του, κι άρχισε να βλαστημάει και να παταξάει, φωνάζοντας δυνατά, χωρίς να ντρέπεται ούτε τους ύπηρέτες του που άνα πάρα-πάρα, ούτε τους χωρικούς που περνούσαν δίπλα του όταν άπό κει, πηγαίνοντας στο παλιό έξοικό της του Μπροντξφορντ, που τότε δέν είχε έρεισμένη ακόμα.

Σε λίγο, ο νεαρός Λάμπτον, ένοιωσε κάτι να τσιμπάει το δάκτυλό του και νόμισε πως είχε έπί τέλους πιαστεί κανένα μεγάλο ψάρι. Όταν όμως τραβήξε την πετονιά του έβλεπε ότι το νερό, είδε μί άπογοήτευση και μί φρίκη, πώς δέν είχε πιάσει ψάρι, αλλά ένα συγχμρο φειδί! Τόβγαλε τότε μ' άηδία άπ' το άγκιστρο και το πέταξε σ' ένα αγιάδι, το όποιο ήταν εκεί κοντά και το όποιο φειδί.

Ο νεαρός υπααριόλης δέν είχε καλή-καλά ξαναορίξει τη πετονιά του στο νερό, όταν είδε να περνά άπό κει ένας ξένος, ήλικιωμένος, με σεβόσμιο παρουσιαστικό. Ο ξένος κληρίσας τον υπααριόλη και τον ρώτησε τι είχε πιάσει και βλαστημούσε.

Μά την άλλη άμα, είπε ο νέος, μου φαίνεται πως έβρισκα το διάβολο 'όν είδαί. Κότταξε μέσ' στο πηγάδι, και πές μου κι εσύ.

Ο ξένος έσπεψε, πύταξε μέσ' στο πηγάδι κι όταν είδε το φειδί είπε πως παρόμοιο φειδί, δέν είχε δει ποτέ του. Έμοιαζε μ' όμά, είχε όμως στο κεφάλι έννηδό παρόξενος βοδίας. Κι' ο γέροντας είπε πώς αυτό προμητούσε ποιά.

Τα φειδί έμεινε στο πηγάδι καιρό και κει μεγάλωσε. Τέλος, μεγάλωσε τόσο, που δέν τ' άπορούσε πια το πηγάδι. Βγήκε λοιπόν άπό κει, και πήγαμε και καθότανε την ήμερα πουτά στο πατάμι, όπου μου λουναότανε γύρω σ' ένα βράχο πουάνα στην μέση του νερού. Το βράδυ φώλιαζε σ' ένα γειτονικό λόφο.

Στο μεταξύ αυτό όλο και μεγάλωνε μεγάλωνε τόσο, που σ' ά λίγο καιρό μπορούσε κι' έξω να μ' όσμη του το λόφο αυτό τρεις φορές. Έτσι πήρε κι' ό λόφος το όνομα «Λόφος του Φειδιού».

Το Φειδί του Λάμπτον έβγα έξω ο φόβος κι' ο τρόμος όλης της περιοχής. Βόρζα να τ' άγελάδων το γάλα, έτρωγε τα πρόβατα, λεηλατούσε τα πάντα!

Άφου ήμμε' όλον τον κόσμο που βρίσκαται άπ' το μέρος της βορεινής όχθης του ποταμού, το φειδί πέρασε με το ποτάμι κι' έληλίσσε το κάστρο του Λάμπτον, πουάνα χωσμένο στην άλλη όχθη κι' όπου ζούσε ο γέρος ιδιοκτήτης του μονάχος κι' έρημος. Ο γυός του, ο νεαρός υπααριόλης, είχε μετακομίσει γιά την τραλή ζωή του, κι' είχε πάει να πολεμήσει σ' ένα μακρινή χώρα. Μερικοί μάλιστα λέγαν πώς είχε πάει σταυροφόρος στους Άγους Τόπους.

Μόλις άκουσαν γιά τον άρχοντά του φοβερού φειδιού, όλοι όσοι κατοικούσαν στο κάστρο του Λάμπτον, μαζεύτηκαν γιά να σκεφτούν και ν' άποφασίσουν τι θά κάνουν. Πολλά είπανε χωρίς όμως να παταλήξουν σ' ένα άποτέλεσμα, όπως τέλος ο επιστάτης, ένας άνθρωπος ήλικιωμένος, πουάε πείρα της ζωής, είπε πως έπρεπε να γυμώσουν μιά μεγάλη σκάφη πουάνα στην άλλη του κάστρο με γάλα, γιά να βρή το φειδί να πιη και να χορτάσει. Έτσι κι' έγινε. Τό τέρας έφτασε στον πόρο, έβλε το γάλα και χωρίς να μάνη άλλο τίποτα, πέρασε μέσα το ποτάμι, κι' έξωσε με το τεράστιο κορμί του τον άγαπημένο του λόφο.

Την άλλη μέρα, είλανε πάλι το φειδί να περνά το ποτάμι. Τη σκάφη με γάλα, κι' έγιναν τα ίδια πουάνα και την προηγούμενη. Γιά να γυμώση όμως πάντα ή σκάφη γάλα χρειαζότανε το γάλα έννιά άγελάδων. Άν δέν την έγυμώζαν τη σκάφη τακτικά κάθε μέρα, το τέρας θά θύμωνε, θ' άρπαζε με την ούρά του τα δέντρα και θά τ' έβριζωνε.

Το φειδί του Λάμπτον ήταν, είπαμε, ό φόβος κι' ο τρόμος όλης της χώρας. Πολλοί ίσπότες είχαν έρθει να το πολεμήσουν, μ' αχού κανένι άποτέλεσμα. Γιατί το τέρας αυτό είχε τη μαγική δύναμη να ξανακολλάει όταν το

πύβανε στα δύο, κι' έτσι, άπ' όλους τους μαχητές πουάαν έρθει, κανέναν δέν μπόρεσε να το νικήσει.

Έπειτ' άπό πολλούς μάτους αίνων, κι' άφου χαθήκανε πολλά γενναία παλληκάρια, το τέρας έμεινε άνενόχητο στον άγαπημένο του λόφο.

Έπειτα όμως άπό έφτα χρόνια γύρισε στο κάστρο του πατέρα του κι' ο νεαρός Λάμπτον, βρήκε τ' άπέραντα χιμάτα των προγόνων του χέρσα κι' έρημο, τους άνθρώπους τρομοκρατημένους, και τον πατέρα του παταβλημένο άπ' τη λύπη και την άνησυχία. Ρώτησε τότε τι συμβαίνει και μόλις έυρεαν γιά το τρομερό φειδί πέρασε άμέσως το ποτάμι και πήγε να το ιδή πούάνα πολεμούσαν. Ήσπότες και πολεμιστές είχαν νικήσει άπ' αυτό, πήγε και έζηρε τη συμβουλή μιάς σοφής γριάς που έμεινε στο Τσέστερλε-Στρή, τι έπρεπε να κάνει γιά να σποτάσει το φειδί, το όποιο ό ίδιος είχε ψαρέψει πρδ τόσον χρόνον.

Η γριά τον συμβούλεψε να φορέσει την καλύτερη του ποτολιά, να την σμετάσει με πορφυά μεγάλα και σοφιστά, και να πάει να πολεμήσει το φειδί στο βράχο πουάνα στη μέση του ποταμού. Έπειτ' όπ' άπ' όλο το κάστρο με το φειδί όπμα με όπμα, και θά έμπορεύονταν την τέχνη του στη θία Πόνοια και στο καλό του το σπαθί. Άλλο, πρσέτ' πήγαμε να το πολεμήσει, έπρεπε να πάει κι' έναν όρκο. Έπρεπε να όρκιστεί πώς, άν νικήσει το φειδί, θά σπάζει με το χέρι του, το πρώτο ζωντανό πλάσμα θά σπαραχθεί κατά το γερμάμο του στο εάστρο. Άν δέν κρατούσε τον όρκο του σάδόν, ή σοφή γριά του είπε πώς, ίσ' έννηδό γυνέ, σπάζει άπ' τότε Λάμπτον δέ θά πεθάνει στο κρεβάτι του.

Ο νεαρός ίσπότης πήγε άμέσως κι' όρκίστηκε, στο έξοικό της του Μπροντξφορντ, γέμισε την ποτολιά του δάδαση με μεγάλα πορφυά, και πήγε στο ποτάμι. Έκει έβγαλε το σπαθί του και σά όπμα άπάνω στο βράχο πουάνα μέσ' στο όρμα. Στή σεναισμένη του όρκου, το φειδί έσπύλασε το κορμί του άπ' το λώο κι' άρχισε να σέρνεται κατά το κάστρο. Έπρεπε όμως να περάσει το ποτάμι πουάνα στο μέρος που στεκόταν ο νεαρός ίσπότης, άνιό πόμονος γιά τον άγθον.

Το φειδί γύρισε τότε πίσω κι' άρχισε να χυπάει φρενισμένα το νερό με την ούρά του. Έπειτα έξωσε με την ούρά του τον ίσπότη, κι' άρχισε να τον σφίγγει γιά να τον λυώσει.

Μά, όσο δυνατότερα τον έσφιγγε, τόσο βελότερα χωνότανε στο πορφυά πουάνα, όποιο τέλος ποκίνιτο άπ' το αίμα όλο το όρμα του πετομού. Όλοόσον, ο ίσπότης χυπώσε με το σπαθί του, όποιο τέλος παταχότανε να μάνη το τέρας ποκίνιτο. Μόλις θά ποβότανε το κάθ' κορμάκι δέν πρσέτανε να ξανακολλήσει, γιατί το γέρο όρμα του ποταμού το τράβαγε ποκίνιτο. Έτσι ο ίσπότης μπόρεσε και έέμεινε το φειδί...

Στο διάστημα που ο νεαρός Λάμπτον έλειπε άπ' το κάστρο και πολεμούσε γιά το φειδί, όλοι όσοι ζούσανε στο κάστρο είχαν πλειώσει στο ύπόγειο και ποραπολούσαν το Θεό να φιλώη τον άφένι τους και να του χαρίσει τη νίκη. Ο ίσπότης είχε πη πώς άν νικήσει, θά σάλπιζε με τη σάλπιγγά του. Δέτο θά ποδηχάσε το γέρο-πατέρα του και θά του άγγιγέλε τη νίκη.

Είχε όμως δώσει την έντολή, μόλις άκουσαν άπ' το κάστρο το σάλπισμα, κι' άφίσουν έλεύθερο ένα ποσόν του σπαθί, το όποιο είχαν άποφασίσει να θυσιάσουν, σύμφωνα με τον όρκο πουάε δέσει ο ίσπότης πώς θά σπάζονε με τη νίκη το πρώτο ζωντανό πλάσμα που θά μπει μέσα του. Έτσι θά θυσιάζονε το σπαθί και δέν θά μινδύνεσε κανέναν άνθρωπος.

Όταν όμως άκουσε άπ' μέσ' άπ' το κάστρο, τη σάλπιγγα να παίζη, ο γέρος πατέρας του τ' έέχασε όλο, και με τη χούφά του έβρεξε να άγασολιάσει το παιδί του.

Το νεαρό ίσπότης του φάνηκε σάν να ποβόταν ή καρδιά του, όταν είδε ναρχεται ο γέρος πατέρας του. Τι μπορούσε να κάνει; Δέν μπορούσε να σηλώσει το χέρι του και να σποτάσει τον άγοπημένο του πατέρα. Μά πώς άλλως μπορούσε να κρατήσει τον όρκο του; Πάνω στην άμνηστιά του, σάλπισε και γιά δεύτερη φορά. Το σπαθί άφρόθηκε τότε έλεύθερο κι' έτρεξε με μεγάλους πηδούς γιά να

Είχε πάει σταυροφόρος στους Άγλους Τόπους

Η ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η πρωτότοκος κόρη του Λουδοβίκου του 11ου. Η Ικανότης της. Τι έλεγε γιά την Άννα ο πατέρας της. Ματά τον θάνατο του Βασιλέως. Η Άννα αντιβασιλεύσα. Η σύγκρουσις με τους Φρενδάρχας. Η Άννα που είνε ή όλιγώτερο τραλή γυναίκα του βασιλείου μου!... Γυναίκα που καταπνίγει άπανάστασις και όργανώνει κατακτητικές έκστρατείες. Η όρωία Βρετάνη. Ένα συνεικείο που τελειώνει δια της βίας; κ τ λ.

Πολύ συχνά άπαντάει κανείς στην Ιστορία το παράδειγμα πολών ίκανοτάτων γυναικών, ή όποιες διαχειρίστηκαν τα ποινά της πατρίδας των, είτε άπ' εθελείας ως άνάγκη άρχοντες ή έδρες, είτε ως όμισοι ορβουλοι των άνωτάτων άρχόντων. Και πολλές φορές οι λαοί που ίμπερινήθησαν άπό γενναίες, έννοιας ήμμερες δόξης και μεγαλείου και εύτυχίας, που δέν τις είδαν έπί των στήθεσιν άνιόμνων των, ή των συναφρωμένων κυβερνητών των.

Μία άπό τις γυναίκες αυτές, που κατέλαβαν έξέχουσας θέσι στην Ιστορία, είνε και ή πριγκίπισσα Άννα ντε Μπωζέ ή Γαλλίας. Η Άννα ντε Μπωζέ ήταν πρωτότοκος κόρη του Λουδοβίκου του 11ου και μετά το θάνατο του πατέρα της ανέλαβε την ηγεμονία του δεικνυμένου αδελφού της και βασιλέως Κροδου του 8ου. Η Άννα ήταν γυναίκα με σπάνια χαρίσματα, μ' εύγενικές φιλοδοξίες, με μοναδική πολιτική διορακτικότητα. Είχε κληρονομήσει όλα τα προτερήματα του πατέρα της και κανένα άπό τα έλαττώματά του. Ο πατέρας της, ο όποιος δέν έτρεφε φαίνεται και μεγάλη έντιμηση πρδς τις πνευματικές ίκανότητας του όρώου φύλου, έλεγε γιά την κόρη του:

— Η Άννα μου είνε ή όλιγώτερο τραλή γυναίκα του βασιλείου μου!

Μετά το θάνατο του Λουδοβίκου του 11ου οι διάφοροι φρενδάρχη της Γαλλίας έτόμισαν κατά ληλότητα την ευταρία ν' άποκηθούν την άνεση της ζωής, άφου πια στο Γαλλικό έθνος είχαν έμεινε ένα παιδί, μόλις ο πατέρας χρονώ, άδύνατο και καχεκτικό υπό την ηγεμονία μιάς γυναίκας. Άρχισαν λοιπόν να συνομωτούνται, άρχισαν με τους βαρβάρους και να μη λαμβάνουν έμ' όψιν των τις διαταγές των άρχων, άρχισαν να φέρνουν σταρπικα; και να μη άγανατίζουν άνεταρη άπό τους έστούς των άρχη. Η Άννα στην άρχη προσεκοιμήθη ότι δέν άνιόμνιτο κανείς τις σατανικές διολοηλίες των και τους άφινε να έκδηλώνουν διαστράτα το μίσος των έναντιόν των ύπουλων του πατέρα της, πορκαυόνα την κατάλληλη ευκαιρία να να τους δώσει το καίριο χεπάκι. Στο μεταξύ ή ίκανοτάτη και πολέμορος αυτή γυναίκα κατόρθωσε να πείσει την Έθνοσυνέλευση της Γαλλίας να της παροχωρήσει την άνιόμνεια και έκτοτε πια μ' έρωτες αυτοπροσώπως σταθερά και δραστήρια, άπολουθώντας άπαρασάλευτα το παράδειγμα του πατέρα της. Τότε ο δούξ της Όρλεάνης, ο πρίγκιπας και ο πρίγκιπας άπό τους φρενδάρχες που έζητούσαν τη χειραφετήση τους, διοργάνωσαν μιά συνωμοσία προς άνατροπή της άνιόμνειας και του μικρού βασιλέως. Η Άννα όμως, που παρολουθούσε άγρυπνα κάθε κίνησή του, πρόλαβε έγκαιρα: κάθε μινδύνο και κατά το παράδειγμα του πατέρα της, ο όποιος άποστρέφονταν τα ήμμερα, δέτωσε την άμεση στήλη του δουκάδης Όρλεάνης. Άλλ' ο άρχισυνάρχης δούξ κατόρθωσε να διαφύγει τη στήλη και πόνοντας με το μέρος του το δούκα της Βρετάνης Φραγκίσκο 2ο και τον πριγκίπα Μαξιμιλιανό, έμνησεν άπανάσταση και άρχισε πρως τον έμφύλιο πόλεμο.

Η Άννα ντε Μπωζέ, άντάξια κόρη του πατέρα της, δέν έάχεσ καθόλου. Μά δραστηριότητα άπανάστασε γιά γυναίκα, κατόρθωσε σ' έλάχιστες ήμέρες να συγκεντρώσει στρατό αξιόλογο και άφροσμένο στο έθρονό. Έπειτ' έπαλθε το στρατό έέχασε το νεαρό

Βασιλέα, ο όποιος όταν βρέθηκε ποβόλα στο άλογό του με τη στήλη του και με την πανοπλία του κατενθουάσθη. Την άστρατα κατά των άπανάστατων άπολούθη και ή ίδια ή αντιβασιλεύσα. Κατά τη διάβασι των βασιλέων και του στρατού των άπό τις διάφορες έπαρχίες, οι χωρικοί τόσο ένοσταζόνταν, ώστε άφιναν άμέσως τις άργαίες τους, όπλίζονε όπως όποις και άπολουθούσαν το σράτευμα ένομοι να χύσουν το αίμα τους γιά τον νεαρό βασιλέα και την δραστηρία και άκούραση αντιβασιλεύσα.

Οι δυο άντιπαλοί στρατοί δέν άρχισαν να σνατηθούν. Έπαλουθούσαν λυσσώδεις μάχες και ύστερα άπό όλίγες έβδομάδες ή Άννα ντε Μπωζέ, γυναίκα αυτή είχε καταβάλει τους σκληρόφρακτους ούκας και φρενδάρχες. Έτσι ή άπανάστασις κατεπνίγη και ο έπί κεφαλής του κινήματος δούξ της Όρλεάνης, συνελήφθη αιχμάλωτος και άδηγύθη σιδηροδέσμους έ ώπόν της.

Άλλ' ή Άννα δέν ένοούσε ν' άναπαύη στις δάφνες της. Η άνησυχία και φιλοδοξία αυτής γυναίκα μετά την κατάνηξη της; έπανάστασε; και τη στήλη του δουκάδης της Όρλεάνης έξασφαλισε β βία έναντιόν κάθε μινδύνου το κράτος του αδελφού της, αλλά δέν έμεινε εύχαρισμένη. Έπρεπε να έπαιτείνη τα σόνορα της Γαλλίας άόμνη. Και ή τρομερή πριγκίπισσα άρχισε να στρέφει άχόρτασα τα βλέματά της πρδς το δούκα της Βρετάνης.

Η Βρετάνη την έποη έ-είνη ήταν έντελώς άνεξάρτητη άπό τη Γαλλία. Ο δούξ της Βρετάνης Φραγκίσκος 2ος, ο όποιος όπως είδαμε παρπάπνο, είχε βοηθήσει το δούκα της Όρλεάνης στις άνατρεπτικές του προσπάθειες, πέθανε στο μεταξύ και τον διαδέχθη ή κόρη του Άννα, ή όποία είχε άραβωνιστή μ' έναν έπίσης άπανάστη, τον πριγκίπα Μαξιμιλιανό.

Η Άννα ντε Μπωζέ φρόνιζε στη σέση ότι το δουκάτο της Βρετάνης θά περιόχετο μιά μέρα σ' ά χείρα του έχθρου της Μαξιμιλιανού. Έβλε λοιπόν άμέσως σ' ένέργεια διάφορα σατανικά σχέδια γιά να διαλύη το συνεικείο του Μαξιμιλιανού και της δουκίσσης Άννας, την όποιαν ήθελε να νυμφευθή ο βασιλέας και αδελφός της. Τα σχέδιά της όμως όσα και άν ήταν σατανικά, άπέτυχαν.

Μολατούσα ή Άννα ντε Μπωζέ δέν έχασε το θάρρος της. Άφου είδε ότι όλες ή πλεκάνες της δέν έφταν άποτέλεσμα, κατόφυγε, χωρίς διαταγμό στη βία. Ελήφθη τον πόλεμο κατά της Βρετάνης και ο βασιλέας Κρόδος ο 8ος έπ' κεφαλής και πάλιν το στρατό του έξστράτευσε πρδς κατάκτηση του δουκάτου και της δουκίσσης. Η Άννα της Βρετάνης έζήτησε ένισχύσεις άπό το μνηστήρα της Μαξιμιλιανό και έπειδή εκείνος δέν της έσπευτε, βρέθηκε στην άνάγκη να σπύνη και να συστρέψη το Βασιλέα της Γαλλίας, πέρνοντας ως πρώτα και το δουκάτο της.

Έτσι ή Άννα ντε Μπωζέ, ή διαβολέμένη αυτή πριγκίπισσα άπέδειξε ότι κανένα ή πρδ της τραλή γυναίκα της Γαλλίας, όσο έβλε ο πατέρας της, αλλά και ή πρίγκηπισσα και ίκανή άπό πολλούς ίκανους μ' έξυπνο ήγεμόνα. Δέν έκράτησε άλλως τις κησίες που άφινε ο πατέρας της, πατάσσοντας παρδαιγματικά κάθε φιλοδοξία των φρενδάρχων, αλλά και τις έσπεύτινε, προσεγγίζοντας στη Γαλλία και την όρωία Βρετάνη.

ΤΙ ΜΑΣ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Ένας Άγγλος ταγός διεπίστωσε ότι τεσσάρων ώρών πνευματική άργασία καταβάλλει τόσο τους ζώιους, όσους του άνθρώπινου οργανισμού, όσο τους καταβάλλει συνεχώς και έλπίμονη χειρωνακτική δουλειά δέκα ώρών.

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(*Από τα αστερικά περιοδικά όλου του κόσμου*)

Στο διαμέρισμα ενός τραίνου κρέχει ένας κύριος ασθμαίνων και ρωτάει τους επιβάτες :

— Συγγνώμη, κυρίες, έχει κανένας σας μαύρο κρασί ; Έπει πάλι ο ένας βαγόνι έλπιόμηνος μια μαύρη.

— Ένας κύριος άνοιξε ένα καλαθί και με μεγάλη προθυμία του δίνει μια μικροκάλα κρασί και ένα ποτήρι.

— Εξαιρετικό πολύ, λέει ο πρώτος κύριος, γεμίζοντας το ποτήρι με κρασί και πίνοντας το άμεσως. Δεν μπορεί να βλέπω, ξερετε, κυρίες να λιποθυμούν και τώρα... σπυλίζω κάπως !

Διερωτώντας πλανοδίον θιάσου ο' έναν ήθοποιό του :

— Σήμερα θα παίξετε τον ρόλο του Ουγγολίνου... Ξέρετε βέβαια την σσηνή της παύλας απ' έξω ;

— Απ' έξω όχι, άλλ' απ' μέσα !...

— Ένας χωρικός πάει στον Ζωολογικό κήπο της Βιέννης. Έπει στέκεται και βλέπει έναν έλέφαντα, του οποίου την προβοσκίδα την πάει για... ούρα !

— Αφού κούταζε-κούταζε ώρα όρεκτική, γυρίζει και λέει ο' έναν φύλακα :

— Δεν τον γυρίζετε, λίγο σάς παρακαλώ, να ιδώ και το πρόσωπό του !...

Ο μικρός Κύριος πάει περίπατο με την κουβερτάνα του. Είναι άπονη και η όρεξη έχει παύσει. Απλά ο δένδρα και φυτά.

— Η κουβερτάνα τον διδάσκει, παθώς, περπατών. Αφού λοιπόν του είπεν πως γυρίζει ή γη περί τον άξονά της, τον ρωτάει :

— Πώς σχηματίζεται η πρωινή δροσιά ;

— Και ο μικρός Κύριος της δίνει μια απροσδόκητη απάντηση :

— Η πρωινή δροσιά ; Αφού η γη γυρίζει 24 ώρες γύρω από τον άξονά της, άρχίζει να... ιδρώνει !...

Μεταξύ φίλων :

— Η δασκάλεις Σγουροαλλίση είχε θαυμασία πόρη και έχει μαυλά γ' α β γ δ... :

— Τότε είχε η πιο κατάλληλη σύζυγος για σένα.

Και κοπλιμάν και ειρωνία :

Η Κυρία : — Κύριε δημοσιογράφε, όταν μου κάνατε πολλομένα κλείνω με τα χέρια μου τ' αυτιά μου.

Ο δημοσιογράφος : — Άδύνατον, κυρία μου, έχετε τόσο μικρά χέρια !

Μία Ιατρούς ή όποια είναι ταυτοχρόνως και μονότονη.

— Δεν μου βασταίει ή καρδιά να κέμω μακριά από Γ'ανγκή μου. Και όταν άπονη είναι άσπαστος κ' είμαι άναγκασμένη να τον δείρω, προηγουμένως τον... χλωροφορμώ !

σίων αγαπημένο μου Ζάν. Μα όχι... Εύτυχως κρατήθηκε. Κ' έτσι άπομακρύνθηκε όριστικά πειά από κοντά μου...

— Άχ γιατί να έβρω την άερωστία μου ; Γιατί να μάθω τη θανατική μου καταδίκη... Γιατί να βρεθώ το γραφείο της γιαγιάς άνοιχτό !... Μα ίσως είχε καλύτερα που ήσαν έτσι τα πράγματα.

— Έτσι τούλάχιστα προφύτασε να γλυτώσω τον Ζάν Ζάν. Οάμουν άπορηγόρητη ήν του μετέδωκε την άερωστία μου. Τον λατρεύω !

Θεέ μου, τον αγαπώ τόσο !... Δεν έχω πειά την δύναμη να συνεχίσω το γράμμο, γιατί τα δάκρυα μου θολώνουν τα μάτια μου, μου κόβεται ή ανοή, το στήθος μου πονεί... Καύμένο μου στήθος !... Καύμένο μου μάτια που σε λίγο θα σβύση το φως σας και θα κλείσει για πάντα !...

Τα θλιβερά αυτά λόγια βρήκαν γραμμένα στο χροσόδετο ημερολόγιο της Βαλεντίνης. Άλτιστα, της άκαρδής κούλας, άπω : την έλεγαν, όταν το διάβριαν μετά το θάνατό της. Η τελευταία μάλιτα φράση ήσαν λίγο μουντζουρωμένες απ' τα δάκρυά της...

Η Βαλεντίνη πέθανε σε 66 μήνες φθοική !

Jacques Constant

Η ΒΑΡΒΑΡΕΣ ΦΥΛΕΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΤΟΥ ΒΑΓ-ΝΑΓΑΡ

Μία περιεργότατη Ινδική φυλή, που υπάρχει σπάνια τέσσερες κοινωνικές τάξεις. Ο κάθε ένας λατρεύει ή το θεό του καπνίσου ! Συμπλέγματα γυναικείων κορμιών που σχηματίζουν... έλέφαντα ! Σκοπός της γυναικείας μενός ο έρωτας. Η Ιδωδής προσκίθεται των ιδανών του Βάγ-Ναγάρ.

Περιεργότατα είναι τα έθιμα των κατοίκων του Βασιλείου της Γολκόνδης των Ινδών. Το Βασίλειο αυτό όνομάζεται στη γλώσσα των Ινδοίων Βάγ-Ναγάρ, από το όνομα της πρωτεύουσής του, θρωιστάτης πόλεως με θαυμάσιους όνειρεμένους κήπους. Η πόλις αυτή χτίστηκε κατά το 15ο αιώνα από τον τότε Βασίλειο, κατά παράκληση της σούζου του Ναγάρ και όνομάστη Βάγ-Ναγάρ, δηλαδή Κήπος της Ναγάρ. Το όνομα Γολκόνδη όφειλεται στο όμοιομο ίσχυρο φρούριο, που άπέχει δύο λεύγες περίπου από τη Βάγ-Ναγάρ.

Μαλλονότι οι άνθρωποι αυτοί ζούν χιλιάδες μίλια μακριά από την Εύρωπη, στα βάθη της άχανούς Άσίας, δεν είναι άπληλαμένοι από την Εύρωπική ψώρα των διαπορέων των κοινωνικών τάξεων. Μάλιστα από της άπόψως αυτής έχουν και πολύ ξεπεράσει τους Εύρωπαίους, γιατί, οι εβλογημένοι, είναι διηρημένοι σε... σπάνια τέσσερες κοινωνικές τάξεις !

Την τελευταία τάξη, τη « basse classe », όπως θα έλεγε ίος Εύρωπαίος, αποτελούν οι « Πιράβ », κατώ : όνομάζονται στη γλώσσα των Ινδοίων. Οι « Πιράβ » αυτοί θεωρούνται—άλλά και πάλι είναι άσφαλως—άκάθαρτοι και τούς άπογορεύεται να ζούν μέσα σε πόλεις : ή στα χωριά. Κατοικούν σε σπηλιές και θρησκείας και περιφέρουν την άδύλωση και τη δυσωδία τους μακριά από τους άλλους ανθρώπους, στις έρημους.

Οι Ιδανείς του Βάγ-Ναγάρ είναι όλοι είδοκαλάτρες. Το περιεργό όμως είναι ότι δεν πιστεύουν όλοι στους ίδιους θεούς ! Ο καθένας διαλέγει το θεό που του άρέσει και του προσφέρει το θυμιάμά του. Επίσης αυτοί άποφασίζουν όποιον θεό, οι όποιοι άποτελούν το μόνιμον τμήμα να πούμε της θρησκείας των, ο καθένας είναι έλευθερος να θεοποιή κάθε δύναμη, που του έμμε δυνατή αίσθηση. Έτσι έχουν θεοποιηθεί και διάφορες άρρώστιας προς τιμήν των όποιων έχουν ιδρυθεί από τους παθόντες και ναοί. Και υπάρχει έπει μεγαλοπρεπέστατος ναός τιμώμενος εις μνήμην της... Θεάς Έντοριέδης, άλλος εις μνήμην της Θεάς Βλονιάς, άλλος εις μνήμην του τρομερού Θεού Πονδόντου, Σομαχόποντου, Ούλλιδος κλπ. κλπ. Οι ναοί αυτοί στεγάζουν ο καθένας και τα άνάλογα είδωλα και χρησιμεύουν κάθε νύκτα ως ένοικες των άλητων.

Οι κάτοικοι του Βάγ-Ναγάρ δεν έχουν ποινά ως προς τη θρησκεία έντελως φιλελεύθερος άντιλήψεις. Και σε πολλά άλλα ζητήματα, όπως στο ζήτημα της ήθους, είναι έλευθερία προδομένοι. Η έλευθερία γενναίως άποκαλούν τα τρία τέτοια του έθιμοκομο του Βασιλείου. Κατά κανόνα κάθε κορίτσι που από μικρό θα δείξει ότι θα έβελιχθεί σε ώραία γυναίκα, άποφασίζει στον κοινόν έρωτα ! Διδάσκεται μουσική και χορό και γενναίως κατόλληλες γ' αυτό το σκοπό της μεταδίδουν κά... φώτα της μακροχρονίου έρωτικής : πέρας των, όποτε όταν θα παρουσιασθεί ή κατάλληλη στιγμή να μην είναι έντελως κοτόστρο στο ύψος της έρωτικής καθήκοντα.

Πολλά από τα κορίτσια αυτά έξασκούνται και σε διάφορα άποβατικά γυμνάσματα και έβελίσσονται σε Ιδωδεις άκροβάτους. Οι πιο εύλογες και πιο όρεκτες από τις άκροβάτους αυτές σχηματίζουν σε κάθε μεγάλη γιορτή και των λαγόμενων άδικοκρατορικών « Έλέφαντα ». Ο « Άδικοκρατορικός Έλέφαντας » είναι ένα περιεργότατο σύμπλεγμα γυναικείων κορμιών που σχηματίζει το ζώο αυτό ! Για να γίνει ο έλέφαντας αυτός χρειάζεται έννέα κορίτσια. Τα τέσσερα άποκαλούν τα πόδια του έλέφαντος, τα άλλα τέσσερα το σώμα και ένα που περιμέεται με το κεφάλι προς τη γη, την προβοσκίδα ! Το... άδικοκρατορικό και σκαρταριστό αυτό έλέφαντας έπβαίνει σε κάθε μεγάλη γιορτή ο Άδικοκρατορικός και κάνει περίπατο στους νεο-τροικότερους δρόμους της πρωτεύουσής.

Τα κορίτσια που προορίζονται για γάμο πατρεύονται από του τρίτου έτους της ηλικίας των και τ' άγόρια από του πέμπτου ! Γι' αυτό στο Βάγ-Ναγάρ συναντάμε μητέρες που μόλις έχουν ύπερβη το δωδέκατον έτος της ηλικίας των !

Αν στο μεταξύ ο μικρός σύζυγος πεθάνη ή μεμπεμένα σύζυγος μένει χήρα έφ' όρου ζωής ! Της άπογορεύεται να φορή κομψή ματα και να λαμβάνη μέρος σε διασκεδάσεις. Μένει κατόλληλες για όλη της τη ζωή στο σπίτι των γονέων της, όπου υποβάλλεται στις βάρβαρες άγχαρίες, έπειδη θεωρείται πειά ως πλάσμα παταρριμένο από τους άμέτρητους θεούς, που λατρεύονται ο' αυτό τον τόπο.

Τα άσχημα κορίτσια στο Βάγ-Ναγάρ ύφίστανται την περιφρόνηση και την άποστρέψη, όχι μονάχα των ξένων, αλλά και των ίδιων τους των γονέων. Γι' αυτό κατά κανόνα παταρριμένα με την έλπίδα ν' άποκτήσουν ώραίες θυγατέρες, όποτε άποκτούν συγχρόνως και τη συμπάθεια των γονέων των και των ξένων. Άν και ή θυγατέρα των είναι άσχημη, τότε στις άτυχες αυτές μητέρες ένα μονάχα μένει : Να τεματίσουν την άδλία τους ύπερβη, ή άποκατά τα έθιμα έρωτικοπαθείς Ιδανείς του Βάγ-Ναγάρ άποκαταίσι κείνη άνορθογραφία μέσα στην όμορφιά της φύσεως. Και περτούν στο ποτάμι και τις τρέφει οι προκοδελιοί !...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Λέγοντας τα λόγια αυτά άπλωσε τα χέρια του στον έτοιμόροπο τοίχο, ζητώντας να τραβήξει μια άπ' τις πέτρες...

— Το νοή σου Τζώρτζ ! ποφώνας ο Ούλλιαμ.

Ο Στήβενς τραβήξε τον όγκολίθο απ' τον τοίχο, τον σηκώσε ψηλά και τον έβριξε πάνω στον καθηγνητή μ' όλη του την δύναμη, άφηνοντας ένα σπινγγό ούλλασμα...

Ο καθηγνητής πρόφτασε κ' έπεσε κάτω μπρούμυτα. Η πέτρα πέρασε πάλι τον κ' έπεσε πάνω στο σαρδί των φρετέρων άγοντάς τα θρήναλλο. Άν ο Ούλλιαμ άργούσε λίγο να ριχτεί πάνω με την κοιλιά δάταν νεκρός.

Συγχρόνως έπυροβόλησαν άναγνίον του τέραςτος αέτος. Η σφαίρα τον πέταξε στο λαμό έβδερμα και τον έκαμε να πονέση. Μάλιστα άντι να ριχθεί άναγνίον μου πήδησε κατά του καθηγνητού. Ο Ούλλιαμ όμως πρόλαβε, σηκώθηκε στα γόνατα και πρότεινε τον ίερο άρτο. Ο Στήβενς καρφώθηκε στη θέα του. Η όργη του ήσαν άπεριόρητη. Κι' άπότομα έκαμε έναν πήδο προς το μέρος μου για να μ' άρπάξει απ' το λαμό.

Το πρότερον τότε του χουσό μου σκαρδί κ' άναγνώσθηκε να ύποχρηση. Στο μεταξύ αυτό ο Ούλλιαμ είχε σηκωθεί άπάνω και τον ριχτήσε κ' αυτός.

— Ύπεροβλήσε τον Τζώρτζ !... Ύπεροβλήσε, ποφώνας και σηκώσε κ' ο ίδιος το περίστροφο του και τον σημάδεψε.

Ο Στήβενς κατάλαβε πως την είχε άσχημα. Παρά την τερατόδη δύναμή του, έτρεφε κοντά στο φρέτρον, στο όποιον βρίσκονταν ή Ντόλλυ, φροντίζοντας να μη το άγυρη.

Αυτό τον έσφαξε προς το παρόν, γιατί δεν μπορούσαμε να τον πυροβολήσουμε, φοβόμενοι μήπως ή σφαίρα μας άστοχόησεν και σκοτώσουμε την νία.

Μολαταύτα ή θέαση του τέραςτος ήταν κρίσιμη. Ο καθηγνητής με συγχρόνως και του φώναξε :

— Παραδόσου !

— Άντι ν' άπαντηση ο βρυούλακας ούλλιας άγρια.

— Παραδόσου ! φώναξε πάλι ο καθηγνητής. Έίσαι χυμένος. Τίποτα δεν μπορεί να σε γλυτώσει. Θα σε πιάσουμε. Η άνατολή του ήλιου πλησιάζει...

Τότε για πρώτη φορά ο Στήβενς κούταξε έξω από το χάλασμα του τοίχου κ' άναγνώσθηκε.

Η άνατολή του ήλιου ήσαν ζήτημα δευτερολέγων.

— Η ημέρα αυτή είναι ή τελευταία της ζωής σου ! του φώναξε ο καθηγνητής. Σήμερα, καθηγνημέ, θα ένοηγισής στην Κόλαση !...

— Σκέψι ! ούλλιας, τρίζοντας τα δόντια του ο Στήβενς.

— Βρίξε στο θέλω... Σ' έχωρε στα χέρια μας !

Έξανα όμως ή μορφή του Στήβενς άσπασε γεμάτη χαρά κ' έλπίδα. Τα μάτια του κούταζαν έξω απ' το χάλασμα του τοίχου προσεκνία.

— Σκέψι ! φώναξε, σπουλήμια !... Βρωμαροί θνητοί, θα μου το πληρώσετε... Νά, έρχονται !... Έρχονται.

Άνησυχίασε και γυρίζοντας προς το χάλασμα...

Έβλεπε τότε στην όχθη του ποταμού ένα άλητη να πλησιάζει στα έρείμα, έναν ύψηλόσμο και άπαίο κομοεργό, ο όποιος κρατούσε ένα ρόπαλο στο χέρι...

Είμαστε γερασμένοι και οι δυο και τον κούταζαμε όταν, έντελως έφωκνά, δέχτηκε ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι, που μου κούδονεσε το κεφάλι !...

Το φως μου σποκίτηνε !...

Άκουσα βαρεία πατήματα, κραυγές, βλαστήμιες, περοβολισμούς κ' έπειτα τίποτα-τίποτα άπολότως. Λιποθύμησα...

Τι είχε συμβεί !

Ο Στήβενς βλέποντας ότι την είχε άσχημα, φρόντισε να έπω-καλήσει της άνησυχίας μας και τη στιγμή που κούταζαμε έξω από το χάλασμα του τοίχου, πήδησε προς το βάθος της πατακόμβης και χάθηκε μέσα στα σκοτάδια. Περνώντας πλδί μου, ποφώνας ήνα όνομα χτύπημα με μια πέτρα που κρατούσε στα χέρια του.

Ο καθηγνητής έπυροβόλησε άναγνίον του και έπανάληψεν δεν μπόρεσε όμως να καταλάβει άν τον πέταξαν ή όχι ή σφαίρα.

— Άκουσα ίσως ήχο που μου έφάνη να μου έδωκε το τροχία

... Ένα κακοεργό που κρατούσε ένα ρόπαλο στο χέρι...

και να με φέρη στις αισθήσεις μου. Μόλις άνοιξα τα μάτια μου κούταξα γύρω μου τρομαγμένος.

— Έφωγε ; ρώτησα.

— Δυστυχώς ναι ! τη γλύτωσε κ' αυτή ή φορά, που είπα στενοχωρημένος ο Ούλλιαμ.

Και πρόσθεσε :

— Άς μην χάνουμε καιρό, αγαπητέ μου Τζώρτζ. Ύπαρχει πίνδονας να μαζευτούν έδω απ' τη μια στιγμή ως στην άλλη διάφοροι μαμποιοί.

Σηκώθηκα άπάνω και τρέσαμε άμέσως στο φρέτρον, μέσα στο όποιο βρίσκονταν ή μίς Ντόλλυ. Το άνοιξα και βρήκαμε την κακότυχη νέα χλωμή και τρομαγμένη.

Μόλις μās άντίκρισε, ές ρώτησε τραυλίζοντας από το φόβο της.

— Δεν σάς συνέβη κανένα κακό. Άκουσα φωνές και πυροβολισμούς.

Ο καθηγνητής της έσφιξε το χέρι και της είπα όλο καλωσύνη :

— Μην άνησυχής, καλό μου παιδί. Κάθε ένδυνος περήλαθε.

— Θα φύγουμε λοιπόν ; ρώτησε ή νέα.

— Ναι. Έίμαστε έντελως έλευθεροι να πηγαίνουμε, της άπάντησε ο καθηγνητής και συγχρόνως μου ψιθύρισε :

— Άρκει να βρούμε την έξοδο !

Βγήκαμε την Ντόλλυ από το φρέτρον, της άφαιρέσαμε τα σχοινιά με τα όποια την είχαν δέσει κ' έτοιμαστήκαμε να φύγουμε.

Έξαφνα ο καθηγνητής γύρισε και μου είπα :

— Με μεγάλη μου λύπη φώναξα. Είναι ή πιο κατάλληλη περίσταση ν' άνακαλύψουμε το κρησφύγετο αυτού του έδωλου.

Κούταξε ο ήλιος άνατέλλει... Και άσφαλως το τέρας αυτό θα έχει πέσει στο λήθαργό του.

— Έχετε όπισθε, του είπα : Είναι μάλιστα ζήτημα άν προλάβει να καταφύγει στο μέρος που κρύβεται συνήθως.

— Άς εύχηθώ, ψιθύρισε ο καθηγνητής, να την συναντήσουμε κάπου ένώ θα ψάχνουμε για την έξοδο. Έμπρός βαδίζετε...

Η Ντόλλυ κουκουλούσε από το κρύο.

Ο καθηγνητής το άντελήφθη και έδωσε έλευθερία στην έλευση. Και χωρίς να διαστειλά καθόλου έβγαλε το σπασμένο του και το έβριξε στους όμους της.

Η Ντόλλυ διέβλεψε να το δεχθεί.

Ο καθηγνητής όμως έπνευσε τόσο, όστε άρχισα να ύποπτεύω ότι στην καρδιά του είχε γεννηθεί κάποιο τροφερό αίσθημα για την πανέμορφη νέα.

Προσπαθήσαμε προς το βάθος της σκάας έντελως στην τέλη χωρις να έβρούμε ποθ πηγαίνουμε.

Η Ντόλλυ μās άπολουδοόσε σιωπηλή, κοβισμένη κάπως, παραξενευμένη για όλα αυτά που συνέβησαν γύρω της.

Κρατούσαμε στα χέρια μας τους φα-νούς μας, γιατί το σκοτάδι ήταν πυκνό, και τα περίστροφα μας.

Την ώρα αυτή, μου είπα ο καθηγνητής, μονάχα με το πιστόλι στο χέρι μπορεί να είναι κανείς άσφαλως έδω πέ-σε. Ο ήλιος άρτος δεν μās χρησιμεύει πειά. Κι' αυτό γιατί φοβόμαι μήπως πέσουμε άπάνω σε τίποτα μαμποιοί.

Ο Στήβενς ή θα κούπωσε στη φωλιά του ή θαχ καταφύγει προχέριως κάπου...

— Ο Στήβενς !... ρώτησεν ή Ντόλλυ έξαφνα. Είναι ο έχθρος σας αυτός κ'. καθηγνητής ; Είναι ο άνθρωπος που θέλει να μου κάνει κακό !

— Ναι, παιδί μου.

— Είναι κανένας μαμποιός ;

— Κάτι τέτοιο.

Κάτι χειρότερο, είπα ένώ έξαφνά, χωρίς να το σκεφθώ.

Ο Ούλλιαμ όμως έσπασε να διορθώση το λάθος μου.

— Ναι, φυσικά, είπα, πρόκειται για ένα μαμποεργό, για έναν έμπερτη. Μα πολύ γρήγορα θα τον βρούμε στο χέρι...

— Γιατί έβαλα να μ' άρπάξουν ; Τι το έκαμε ; ρώτησε ή μίς.

— Για να έμβάση ίσως τους γονείς σας, δασκονίς, άπνησθεν ο καθηγνητής, ο όποιος ήθελε, φαίνεται, να κρύψει την άλήθεια απ' την Ντόλλυ.

Έξαφνα, ένδ προχωρούσαμε, ο καθηγνητής, ο όποιος προηγουμένως, στήθηκε άποτόμως και μās έγνεψε να μη προχωρήσουμε. Δεν διάβαινε τί συνέβαινε. Σηκώθηκα να ρίξω προς το μέρος του το φως του φανοδ μου, μιά έδωστα.

— Ίσως να μην έπρεπε να δι ή μίς τι συνέβαινε. Διέτρινα ως τόσο τον καθηγνητή να σβήση και να κούτα ή αλήθεια. Κατόπιν γύρισε πάλι προς το μέρος μας και μου είπα :

— Πλησίως, Τζώρτζ... Σεις μίς, καθήστε λίγο σε μια πέτρα και έμπερστήστε.

(*Άπολωθε!)

Παρελήφθη πλουσιωτάτη συλλογή 'Αγγλικών χειμερινών και demi - saison υφασμάτων. Μεγάλη ποικιλία σχεδίων και χρωματισμών. = = =

ΠΡΩΗΣΙΣ ΑΙΑΝΙΚΗ & ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΓΟΡΑ ΚΑΣΜΗΡΙΟΝ

ΔΗΜ. ΚΑΙ ΠΑΝ. Ι. ΚΑΠΡΑΛΛΟΣ

ΓΩΝΙΑ ΟΔΩΝ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ & ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ (πρώην Τράπεζα Παύλου) ΑΘΗΝΑΙ

Αριθ. τηλ. 13-27

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

Κάλτσες, Κυλόττες, Γάντια, Κομβία, 'Αγκράφ και όλα τα είδη της μόδας εις πλουσίαν συλλογήν και με πολύ μικράς τιμάς εις το νεόδμητον κατάστημα "ΡΕΚΟΡ", Δ. ΚΟΡΑΚΗ Εξαγγελιστρίας 16

PUBLIBURO

Ζητείται υπηρέτρια δι' ανδρό-
γυνον. Πληροφορία Σ. Στραγγα-
λων. 'Οδός Δέσπια 7.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΣΘΕΝΕΙΣ-ΑΔΥΝΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΙΚΟΥΣ

Οι διάφοροι σοφοί BROWN-SEQUARD, GOISE, P. CARNO, VORONOFF κελ. απέδειξαν ότι η εξασθέ-
νησις τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ, ἡ
δηλητηρίασις τοῦτου ὑπὸ τοῦ οὐρικού
ὀξέος, αἱ πλεῖστοι τῶν ἀσθενούντων καὶ
αὐτὸς εἰσέτι ὁ θάνατος, ὀφείλονται εἰς
τὴν ἐξασθένησιν καὶ παύσιν τῆς λει-
τουργίας τῶν ζωϊκῶν ἀδένων.

Οἱ αὐτοὶ ὡς ἀνω σοφοὶ ἀπέδειξαν
ὅτι αἱ ἀπολεσθεῖσαι ἀνδρικοὶ καὶ γυ-
ναικοὶ δυνάμεις ἐπανακτώνται δι' εἰσα-
γωγῆς εἰς τὸν ὀργανισμὸν ἐκχυλίσμα-
τος ζωϊκῶν ἀδένων, καθὼς τὸ ΚΑΛΕ-
ΦΛΟΥ.Ι.ΝΤ τοῦ Δόκτορος Δ. ΚΑΛΕ-
ΦΛΟΥ.Ι.ΝΤ, ὁποῦ ἀναγεννᾷ καὶ ἐν-
ισχύει ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ ὀργανισμοῦ,
διαλύει καὶ ἀποβάλλει τὸ οὐρικόν ὄξύ,
τὰ ἄλλα καὶ λοιπὰ δηλητήρια. Τὸ
ΚΑΛΕΦΛΟΥ.Ι.ΝΤ ἐνισχύει τὴν θρό-
ψιν, ἀποκαθιστᾷ τὴν κοινωτικὴν λει-
τουργίαν τῆς καρδίας, τῶν νεφρῶν,
τῶν πεπτικῶν καὶ ἀναπνευστικῶν ὀρ-
γάνων, ἐνδυναμῶν τὸ νευρικὸν σύ-
στημα καὶ παρατείνει τὴν ζωὴν τοῦ ἄ-
τομου. Μὲ μίαν θεραπείαν διὰ τοῦ
ΚΑΛΕΦΛΟΥ.Ι.ΝΤ ὁ ἀσθενὴς ἐπαναυ-
ρiscει τὴν ὑγίαν του καὶ ἐνεργητικὴν
ἐκτα καὶ ἰκανότητα πρὸς ἐργασίαν. Τὸ
ΚΑΛΕΦΛΟΥ.Ι.ΝΤ ἔχει βραβευθεῖ με
4 μεγάλα βραβεῖα, καὶ με 4 μεγάλα
μετάλλια εἰς τὰς ἐκθέσεις ὑγιεινῆς
Παρισίων, Λονδίνου, Βρυξελλῶν, Φλω-
ρεντίας καὶ Ρώμης.

Τὸ ΚΑΛΕΦΛΟΥ.Ι.ΝΤ ἔχει ἐγκριθεῖ
παρ' ὅλων τῶν Κρατῶν καὶ κυκλοφορεῖ
ἐλευθέρως, καὶ παρὰ τοῦ ἡμετέρου
Υπουργείου Ὑγιεινῆς διὰ τὸν ἀρ.
ἀριθ. ἐγκυκλίου διαταγῶν 62988/10778.
Τὸ ΚΑΛΕΦΛΟΥ.Ι.ΝΤ πωλεῖται εἰς
ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ εἰς τὸ φαρμα-
κεῖον Δ. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ, Προσπεύου
10, ἀποστέλλεται δὲ ταχυδρομικῶς κα-
τόπιν προπληρωμῆς τῆς ἀξίας του. Ἀ-
ποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ τὸ αἰτοῦντι
φυλλάδιον τοῦ Δοκτ. Δ. ΚΑΛΕΦΛΟΥ.Ι.ΝΤ
καὶ τὴν ἀναγέννησιν, ἡ ἐνίσχυσιν, καὶ
θεραπείαν τοῦ ὀργανισμοῦ.

Διαρκὴς παρακαταθήκη παρὰ τῷ Γε-
νικῷ Πράκτορι διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ
Δωδεκανήσου Π. Α. ΠΕΡΟΓΛΟΥ.
Πλατεία Ὁμονοίας ἀριθ. 3 ἀντὶ τῶν
Φαρμακείων Μπακάκου Αριθ. Γραφ. 25.
Πράκτωρ διὰ τὴν Θεσσαλίαν Σ.
Πετρόχειλος. Στὰς Σαρέντας ἐπὶ τῆς
Προσφυμαίας Βόλου.
Πράκτωρ διὰ τὴν Μακεδονίαν καὶ
Θράκην Δ. Καλῶτης καὶ Σία. Μεταρρ.
Ἰσὶς Γραφ. 1. Πλατεία Ἐλευθερίας
Θεσσαλονίκης.

ΜΗΝ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΕΛΑΣΤΙΚΑΣ ΖΩΝΑΣ
KORSEDES,
ΚΑΛΤΣΕΣ,
ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΥΣ
πρὶν ἐπισκεφθῆτε τὸ κτε-
στημὰ μας
N. ΧΙΟΝΗΣ & ΣΙΑ
15 ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΕΡΝΙΚΙ ΟΝΥΧΩΝ

"RITTA,"

'Ανώτερον ὄλων. Πωλεῖται παν-
τοῦ. Ἀποκλ. χονδρ. πώλησις. Μετο-
πωλεῖται Ε. ΦΛΕΡΙΑΝΟΥ, Στὰς
Ἐρμούου 6.

Ο ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

A. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

τ. ἐπὶ πενταετίαν ἱατρὸς τῆς
Μαιευτικῆς καὶ Γυναικολογικῆς
Κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου εἰ-
δικῶς ἐν Παρισίοις σπουδούσας.
Δέχεται 3-6 μ.μ. ἐν τῇ κλινικῇ
του. 4 Ὁδὸς Ἀσκληπιοῦ 4.

ΧΟΡΗΓΟΥΝΤΑΙ

ἐγγυητικαὶ ἐπιστολαὶ Τραπε-
ζῶν δι' ἀνάληψιν ἐργασιῶν
με ὄρους εὐνοϊκοῦς.

Π. ΚΥΒΕΛΛΟΣ
Δραγατσανείου 6 β

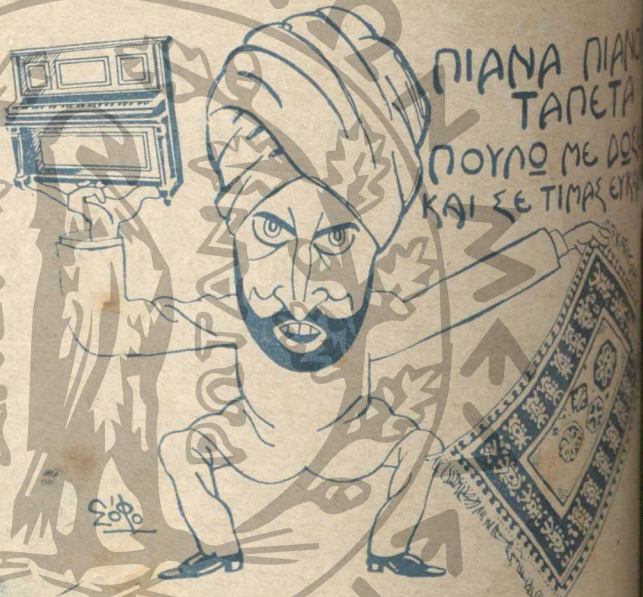
ΜΕΤΑΧΕΙΡ. ΖΕΣΘΕ τὴν ἀγνήν
ἄβλαβή καὶ πασίγνωστον

ΚΟΛΩΝΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

M. A. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Πλατ. Παλαιῶν Δημοπρατηρίου 104

Διὰ τοὺς κοινὰς διαρκὴς παρακα-
ταθήκη τῶν ἡγγυημέ.ων ξυραφίων
No 1172.

ΠΙΑΝΑ ΠΙΑΝΑ
ΤΑΠΕΤΑ
ΠΟΥΛΟ ΜΕ ΔΟ-
ΚΑΙ ΣΕ ΤΙΜΑΣ ΕΥ-
ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 12
ΕΝΑΝΤΙ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ